

IMMACULATA

2/1997

Č.30

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1997

Březen - Abychom, podobně jako Neposkvrněná, ve svém srdci rozjímalí o umučení a zmrtyvýchvstání Ježíše Krista, a takto se utvrzovali v naději na věčný život.

Duben - Aby církev prostřednictvím Neposkvrněné byla obdarována dobrými a početnými kněžskými a řeholními povoláními.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milování!

Pokud jsme vyšli, putujeme. Jsme na cestě. Postní období nám má důrazněji připomínat pravdu, že život křesťana je stálou poutí od hříchu a nesvobody ke svatosti a svobodě dětí Božích. Za obraz této skutečnosti nám slouží čtyřicetileté putování vyvoleného národa pouští. Je to velká šance k proměně a naplnění života, kterou nám nabízí Dobrý Bůh. Tato pout' nás má změnit, zdokonalit, zocelit a přiblížit k Bohu. Tato pouť je vlastně podstatou tajemství života církve, která stále putuje dějinami za novým Mojžíšem - Ježíšem Kristem, aby došla cíle a naplnění ve společenství s Bohem.

Na této cestě setkáváme také zprostředkovatelku, která je nám zároveň vzorem i poutnickou holí, o kterou se můžeme opírat. Ona také putuje. Vidíme Ji na cestě duchovními horami služby bližnímu. Vidíme Ji při útěku před zlem hrozcím Životu. Vidíme Ji jako most, který spojuje milost s realitou všedního života. Vidíme Ji obětující, rozjímající, stále poukazující na svého Syna, stojící v bolestech matky pod křížem. Vidíme Ji jako tu, která vytváří společenství církve - putujícího Božího lidu.

Ponořme se více do tajemství putování našimi osobními dějinami a upevňujeme správný směr a orientaci. Jen tak budeme schopni doputovat k místu vítězství, kde zní věčně Beránková píseň. Něco z ní, jako předzvěst, můžeme částečně pochopit i prožít při slavnostní liturgii zmrtyvýchvstání Páně.

Toto tajemství života Církve, ať Vás naplňuje optimismem a radostí! Přece v Ježíši Kristu jsme už doputovali a překonali všechny překážky. Radostné Aleluja má své hluboké opodstatnění na naší životní cestě. Ať je naplněná vším krásným a dobrým, vším co rozvíjí a upevňuje život radostné víry, naděje a lásky!

Ježíš žije a má nás rád! Aleluja!

o. Josef

Mariánská píseň

**Maria matko písňe
utiš mlčení
ukrutně vzdálené a blízké
země na nebi**

**Maria libezna a něhy
Sluncem vysněná
odhrň si z čela sněhy
horstev v ozvěnách**

**tvého Ave - Maria
přijdi mezi nás
Kristova matko bílá
jak hostiový klas**

**Oheň jej pálí
Každý hlas a dech
Maria dlouho jsme se báli
pustin ve slovech**

**K nebesům letí píseň
Uslyš nás ve svém bdění
Maria vyslyš tiseň
kamenných zamlčení**

**Požehnej Matko Boží
Vysvobod' duše z pychu
trní v houstnoucím hloží
vybujelého v tichu**

Jindřich Zogata, Rozsochy 1996

Kronika jednadvaceti dnů

(Pokračování)

Říjnová jinovatka už několikrát ráno pokryla svým bílým studeným hávem pozemky knížete Drucki-Lubeckého, rozléhající se do nedozírna v rovině Teresinu u Varšavy, když pachtýři tohoto majetného velkostatkáře spatřili, jak podivný hlouček fráterů, ozbrojených lopatami a krumpáči, několika klavíry a několika dřevěnými fošnami začali urovnávat část terénu a stavět jakési baráky.

Stalo se totiž, že páter Maxmilián Kolbe se před několika měsíci dozvěděl, že kníže Drucki-Lubecki, majitel velkého území v Grodnu, vlastnil také spoustu hektarů půdy u Varšavy.

Ba dokonce bylo mu řečeno, že „právě tady, na území Teresinu, kníže se hodlá zbavit části svého pozemku...“

Jen to uslyšel, a už navázal styky se správcem knížete a pak uhaněl na nádraží v Grodnu a nasedl na vlak do Varšavy.

Místo se páteru Maxmiliánovi líbilo: pět hektarů této dobré půdy mu stačilo, aby mohl vystavět první město neposkvrněné Panny, její Niepokalanów, zrovna blízko Varšavy, v srdci Polska, pár kroků od dráhy a od hlavní silnice v tomto kraji.

„Ano, tady, tady to musí být,“ řekl. Pak poklekl na zem, rozbalil balíček, který s sebou přinesl a vyňal z něj sošku Neposkvrněné a postavil ji mezi hroudami.

„Ujmi se ty, moje „mamušo“, této země,“ řekl, „protože to je to, co potřebujeme.“

Ale když se vrátil do Grodna, obnos, který pan kníže požadoval, byl tak vysoký, že zůstal téměř bez dechu.

„Za takových podmínek,“ dal mu vědět páter provinciál Alois Karwaski, „nedám svolení ke koupi.“

Pro pátera Maxmiliána byla stále platná rovnice: Vůle neposkvrněné Panny rovná se vůli pátera provinciála. Proto se odebral ke knížeti Drucki-Lubeckému, aby zakoupení pozemku vypověděl.

„Dozvěděl jsem se, že jste tam dole postavil sošku Panny Marie,“ řekl mu kníže, doprovázejí ho ke dveřím, když se zdálo, že už všechno skončilo. „Co s ní mám dělat?“

„Nechte ji tam, kde je,“ odpověděl páter Maxmilián.

Kníže podržel na chvíli řeholníkovu ruku ve své a po chvíli ticha pravil: „Dobře, se soškou si ponechte také terén. Já vám ho daruji.“

„Poklekněte, moje děti, a poděkujte Neposkvrněné,“ byla první slova, která páter Maxmilián pronesl svým druhům, když se spěšně vrátil do klášterní tiskárny. A za hluku strojů stoupaly k Marii Panně tři Zdrávasy, plné vděčnosti.

Pachtýři pana knížete, z dobré části židé, museli myslet na to, aby darováním nějakého koše s potravinami udrželi při životě frátery stavaře, kteří pohroužení do starostí, jak si opatřit nástroje a vhodný materiál, myslili na všechno, jen ne na chléb.

Páter Kolbe pracoval s nimi, snašel s nimi nedostatek, spal s nimi prakticky v boudě - a zima už v onom říjnu 1927 lezla za nehty - vstával s nimi před svítáním a odjížděl z Varšavy obložený balíky. V kapse v jedné tobolece nosil s sebou lékařský předpis ze Zakopaného, ale byl to hlas na poušti:... „žít klidně a pravidelně, hodně jíst, hodně spát, celé hodiny v křesle nebo na lehátku a naprostý zákaz nosit něco těžkého.“

Pachtýři knížete Drucki-Lubeckého pochopili 21. listopadu 1927, že budou musit rozšířit svá srdce a zvýšit počet košů s potravinami. Toho dne totiž za první skupinou pionýrů přijela celá pracovní jednotka neposkvrněné Panny, která opustila definitivně Grodno, aby přiložila ruku k dílu při stavbě baráků, které budou sloužit jako tiskárna (ne jako kuchyně) nyní, kdy už „klášter“ je pod střechou.

„Promiňte,“ tázal se rolníka několik dní nato jeden bratr, který se nedávno zapsal do Armády a nyní přišel na místo a dosud neznal

zvyklosti „stylu Kolbe“. „Kde je klášter Niepokalanów? Bloudím tu stále kolem a žádný klášter tu nevidím...“

„To je támhle,“ odpověděl rolník a ukázal mu mozinatou rukou na několik dřevěných domečků.

„To je klášter?“ vypravil ze sebe udivený bratříček.

„No ano. Zrovna to. Je to „náš“ Niepokalanów. A nepadněte do mdlob, bratře, tam jsou všichni spokojení. Tam se budete mít dobře. Pořád tam zpívají...“

„Pojď, synku, jsi unavený a máš hlad,“ mu zanedlouho nato řekl páter Maxmilián, když ho viděl celého zmateného. „Jestliže máš rád Neposkvrněnou a budeš celý její, budeš tu šťasten, můj drahý, velmi šťasten...“

„Myslím,“ napíše jednoho dne jeden z bratří, co zakládali Niepokalanów, „že nikdy žádný otec nebo matka nemilovali své děti takovou láskou a něžností, jako nás miloval otec Maxmilián.“

„U něj jsem se cítil,“ řekne jiný, „jako dítě zavěšené mamince kolem krku.“

Je rok 1937. Uplynulo deset let. Obyvatelů „města Neposkvrněné“ je téměř tisíc: páterů není ani deset,

všichni ostatní jsou bratři, a všichni v této „republice Bohu zasvěcených dělníků“ nosí zaplátovaný hábit, páter redaktor jako fráter typograf, zrovna tak jak tomu bylo za doby pionýrů.

Ale ve středu Niepokalanowa stojí velká budova vydavatelství, mající formu písmene H, a je v ní redakce, knihovna, sazárna, oddělení lynotypistů, zinkografie, fotografické kabiny, tiskárny, místnost pro ústřední motory

s elektrickou centrálou, oddělení vazačů knih, expedice a skladiště. A po boku této ústřední budovy je kaple a vedle ní ústřední ředitelství, probandát, noviciát, obydlí pro řeholníky, velký refektář (kde jedí všichni bez rozdílu z cínových talířů cínovými příbory), elektrická centrála a ambulatorium s nemocnicí schopnou pojmout sto lůžek, první pomoc a kabinet zubního lékaře. A po celém „městě“ jsou roztroušeny dílny pro tesaře, obuvníky a krejčí, dílny pro kováře a mechaniky, převlékárna pro zedníky, železniční stanice s kolejemi připojenými na státní železniční síť, garáže pro auta a kasárna pro hasiče.

Zvláště v prvních letech, kdy Niepokalanov byl ještě celý ze dřeva, nebezpečí náhlého požáru bylo stále veliké.

Vskutku, pětkrát „město“ bylo v nebezpečí,

foto: archiv

že zmizí v plamenech, a pokaždé: „Jděte z cesty! Jedou na pomoc rytíři neposkvrněné Panny!“ - bratři požárníci, oblečení a vyzbrojení za pár minut, přijeli na svých automobilech s helmou na hlavě, s protiplynovou maskou na obličeji a zachránili situaci.

Redakce - ve které byl dlouhou dobu jen jediný redaktor, páter Maxmilián - má nyní 18 oddělení a 158 žurnalistů.

Rytíř neposkvrněné Panny, starý měsíčník a pionýr vydavatelské činnosti Armády, má milión výtisků a přispěl ke zrodu dalších zdravotních odnoží: je to Mladý rytíř, obrázkový měsíčník pro mládež, se 165 tisíci výtisků; Malý rytíř, obrázkový měsíčník pro děti, se 35 tisíci výtisků; Zprávy o armádě neposkvrněné Panny, časopis pro mariánské kroužky, s 25 tisíci výtisků; Miles Immaculatae, vydávaný čtyřikrát do roka latinsky pro kněze a řeholníky v zahraničí, s 10 tisíci výtisků; misijní věstník, měsíčník se 4 tisíci výtisků; Echo z Niepokalanowa, informační časopis pro řeholníky „města Neposkvrněné“ s tisícem výtisků...

Ale především z malého semene Rytíře neposkvrněné Panny, vypěstovaného láskou chudých, se zrodilo to, co polští biskupové chovali dlouho ve svém srdci s velkou nadějí: malé noviny, deník velmi dobře redigovaný, bojovný, s bezpečnou orientací pro katolický lid, a především nade všemi politickými stranami a nade všemi jednotlivými zájmy, s cenou nižší než jakýkoliv jiný deník. Noviny byly přijaty od prvního okamžiku velmi příznivě a nyní vycházejí v nákladu 150 tisíc výtisků ve všedních dnech a 250 tisíc výtisků v neděli, mají sedm vedlejších redakcí: ve Varšavě, v Poznani, v Lodži, v Gdaňsku, v Krakově, ve Vilně a v Grodu.

Administrace publikací má dvě sekce: pro záležitosti vnitřní a pro záležitosti mezinárodní, a v jejích úřadovnách je schránka s nápisy: „Nápady a plány“, které může každý bratr svěřit svůj zlepšovací návrh.

Tiskařské oddělení má 17 sekcí se 103 bratry, kteří pracují v tiskárně, sazárně, zinkografii a v expedici (a bratři tiskaři říkají svým strojům „sestra rotačka“ nebo „bratr motor“ a jeden bratr v expedici vynalezl nový stroj na tištění adres, který obdržel první cenu na výstavě v Poznani).

Technické oddělení má šest sekcí s 26 bratry, kteří se zabývají opravami strojů, udržováním provozu železnice a elektrické centrály. Oddělení pro domácnost (115 bratří v 23 sekcích) vede kuchyni, pečuje o domácí zvířata, pracuje v obuvnické a krejčovské dílně, v prádelně, na zahradě a v nemocnici, zatímco oddělení bytové má osm sekcí s 30 bratry, kteří pracují na regulačním plánu stále rostoucího „města“.

„Tomu už vůbec nerozumím,“ tak se vyjádřil jeden řeholník, který tu projížděl. „Tady technika a mystika krácejí ruku v ruce...“

A jeden židovský obchodník, který sem přijel s nadějí, že obdrží nějakou objednávku: „Já jsem ateista, ale musím říci, že tu vidím poprvé skutečně progresivní ideje. Vy jste opravdu komunisti!“

Jsme tu v roce 1937. Před sedmi roky, v roce 1930, páter Maxmilián Kolbe zanechal

Niepokalanów. Neposkvrněná ho volala daleko, hodně daleko, aby založil jiné „město“ v kraji kvetoucích třešní. Zůstal tam sedm let - a co tam vykonal, o tom budeme ještě vypravovat - ale už po dobu jednoho roku je opět tu: je vyčerpán námahou a tuberkulóza se zhoršila. Ale přesto jeho činnost jako pátera kvardiána není méně intenzivní: už sní dokonce o výstavbě letiště pro čtyři letadla na okraji tohoto „města“

Ale ve svém srdci chová nekonečný a nepřekonatelný stesk po svých „drahých pohanech“ v císařství vycházejícího slunce.

*Ze stejnojmenné knížky od S.C. Lorita
(Pokračování příště)*

Petr našich dnů

Mariino panenství - pravda víry

Církev vždy považovala Mariino panenství za pravdu víry, přejímajíc svědectví Lukášova a Matoušova Evangelia, potvrzené pravděpodobně také Janem.

V popisu zvěstování evangelista Lukáš pojmenovává Marii „pannou“ a zároveň připomíná její rozhodnutí zachovat panenství, a také Boží úmysl, který měl uvést do souladu její rozhodnutí s jejím záračným mateřstvím. Potvrzení pravdy o panenském početí z Ducha Svatého vylučuje každou hypotézu o přirozené partenogenezi a nutí zamítnout každý pokus, který se snaží dokázat, že Lukášova zpráva je rozvinutím jistého motivu židovské tradice nebo že pochází z mytologické pohanské legendy.

Struktura Lukášova textu (srov. Lk 1,26-38; 2,19.51) vzdoruje všem zužujícím interpretacím. Jeho vnitřní spojitost nedovoluje vyřadit slovní spojení, která říkají o panenském početí skrze Ducha Svatého.

Evangelista Matouš, když vypráví o andělově zjevení se Josefovi, říká podobně jako Lukáš o početí, které se uskutečnilo „z Ducha Svatého“ (Mt 1,20), a vylučuje manželské soužití.

O něco později také Josef je seznámen se skutečností o panenském početí Ježíše: v jeho případě to není výzva k tomu, aby dal souhlas k početí Mariína Syna jako ovoce nadpřirozeného zásahu Ducha Svatého a spolupráce matky; Josef je pouze povolán k dobrovolnému přijetí své role snoubence Panny a své otcovské mise vůči dítěti.

Matouš představuje panenské početí Ježíše jako splnění se Izaiášova proroctví: „Hle, Panna počne a porodí Syna a dají mu jméno Emanuel, tzn. Bůh s námi.“ (Mt 1,23; srov. Iz 7,14). Tímto způsobem nás Matouš vede

k závěru, že panenské početí bylo předmětem zamýšlení v prvotní křesťanské obci, která pochopila její shodu s Božím plánem spásy a spojení s totožností Ježíše jako „Boha s námi“.

Marek ve svém Evangelii, na rozdíl od Lukáše a Matouše, nic neříká o Ježíšově početí a jeho narození; Je však dobré si všimnout, že také nikdy nehovoří o Josefovi, Mariině manželovi. Obyvatelé Nazareta nazývají Ježíše „syn Marie“ nebo také, v několika jiných souvislostech, „Boží Syn“ (3,11; 5,7; srov. 1,1.11; 9,7; 14,61-62; 15,39). Tyto informace se shodují s vírou v tajemství Jeho panenské početí. Jistý objev současné exegeze dovoluje domnívat se, že tato pravda je bezprostředně vyslovena také ve 13. verši v Prologu Janova Evangelia. Tento verš někteří autoritativní starodávni komentátoři (např. Irenej a Tertulián) čtou ne v čísle množném, jak je zvykem, ale v čísle jednotném: „Kdo se zrodil ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.“ Tato verze v jednotném čísle činí z Janova Prologu jedno z nejdůležitějších svědectví panenského početí Ježíše, které je zapojené do kontextu tajemství Vtělení.

Paradoxní slova Pavla: „Když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy (...), tak jsme byli přijati za syny“ (Ga 4,4-5), otevírají cestu k zamýšlení nad osobností Ježíše a nad Jeho narozením z panny.

Toto jednomyslné svědectví všech Evangelii potvrzuje, že víra v panenské početí Ježíše je pevně zakořeněná v různých prostředích prvotní Církve. V jejich světle nemají opodstatnění jisté současné interpretace, které pojmají panenské početí ne ve smyslu fyzickém a biologickém, ale pouze ve smyslu symbolickém nebo metaforickém: podle nich má ukazovat na Ježíše jako na Boží dar pro lidstvo. To stejné musíme říci o názoru těch, kteří zastávají názor, že zpráva o panenském početí je theologoumenon, tzn. jistý způsob vypovězení teologické pravdy o božském synovství Ježíše anebo její pojetí mytologické.

Jak jsme viděli, Evangelia jednoznačně vy-povídají o panenském početí ve smyslu biolo-gickém, uskutečněném skrze Ducha Svatého, a tato pravda byla Církví přijata již v prvních vyznáních víry (srov. Katechismus katolické církve, 496).

Víra projevená v Evangelích se potvrzuje v celé pozdější tradici. Vyznání víry prvních křesťanských spisovatelů obsahují konstatování o panenském početí: Aristides, Justinian, Irenej, Tertulián, jsou jednomyslní stejně jako Ignác Antiochijský, který hlásá, že Ježíš „skutečně se naro-dil z panny“ (Smirn. 1,2). Tito autoři, když mluví o pa-nenském početí Ježíše, chápou je způsobem reálným a historickým, a jsou daleko od teze o pouze morálním panenství nebo o nějakém blíže nedefinovaném daru milosti, který se zjevil skrze narození dítěte.

Slavnostní vyznání víry ekumenických koncílů nebo papežského magisteria, která vznikla jako pokračování prvních krátkých formulací, dokonale souzní s touto pravdou. Chalcedonský koncil (r. 451) ve svém vyznání víry, jehož obsah, velmi pečlivě zredigovaný, je definován neomylným způsobem, konstatuje, že Kristus byl „zrozen (...) ve svém člověčenství v posledních dnech, pro nás a pro naše spase-ní, z Marie Panny, Matky Boží“ (DS 301). Podobně III. Konstantinopolský koncil (r. 681) hlásá, že Ježíš Kristus byl „zrozen (...) ve svém člověčenství z Ducha Svatého a z Marie Panny - Té, která je v plnosti a skutečně Matkou Boží“ (DS 555). Jiné ekumenické koncily

(Konstantinopolský II. Lateránský IV. a Lyonský II.) uznávají Marii za „vždy pannu“, zdůrazňují tak Její trvalé panenství (DS 423,801,852). Tyto teze se objevují také v učení II. Vatikánského koncilu, který zdůrazňuje skutečnost, že Maria,

„ve víře a poslušnosti totiž zrodila na zemi Otcova Syna, aniž poznala muže, zastíněna Duchem Svatým“ (Lumen gentium 63).

Ke koncilním definicím je také třeba připojit vyjádření papežského magisteria, která se týkají neposkvrněného početí „Nejsvětější Marie Panny“ (DS 2803) a nanebevzetí „Neposkvrněné Matky Boha vždy Panny“ (DS 3903).

I když vyjádření magisteria, kromě Lateránského koncilu svolaného v roce 649 papežem Martinem I., neupřesňují význam slova „panna“, je samozřejmé, že tento termín byl použit ve svém všeobecném významu: znamená zdržování se pohlavního soužití a zachování tělesné nenarušitelnosti.

V každém případě fyzická nenarušitelnost je považována za podstatný prvek pravdy víry o panenském početí Ježíše (srov. Katechismus katolické církve 496).

Pojmenování Marie „svatou, vždy Pannou, Neposkvrněnou“, obrací pozornost na vztah mezi svatostí a panenstvím. Maria si zvolila život v panenství, protože toužila celé své srdce odevzdat Bohu.

Slovní spojení použité v dogmatické definici o Nanebevzetí: „neposkvrněná Matka Boží, vždy Panna“ také ukazuje na spojení mezi Mariiným panenstvím a mateřstvím. Tato dvě privilegia jsou zázračným způsobem spojená ve zrození Ježíše, pravého Boha a pravého člověka. Takže Mariino panenství je vnitřně propojené s Jejím božským mateřstvím a dokonalou svatostí.

Jan Pavel II.

Z generální audience 10.7.96

Třetí tisíciletí se blíží

V průběhu prvních nešpor první neděle adventní, 30. listopadu 1996, Svätý otec slavnostně zahájil tříletí bezprostřední přípravy na velké Jubileum roku 2000 a v homilii mezi jiným řekl: „Kristu patří tisíciletí: všechna tisíciletí dějin, ale především ta dvě, která odpočítáváme od Jeho příchodu na svět. Jemu patří to druhé tisíciletí křesťanské éry, k jehož konci se rychle přibližujeme, kdy se již blíží počátek třetího tisíciletí. Syn Boží, Slovo jedné podstaty s Otcem, se stal člověkem a tak se stal vlastníkem našeho času v každé jeho dimenzi a otevřel ho k věčnosti. Syn Boží tím, že se stal člověkem, zahrnul svým člověčenstvím čas lidský, aby vedl člověka přes všechny dimenze tohoto času k věčnosti a aby ho dovedl k účasti na Božím životě, opravdovém dědictví Otce, Syna a Ducha Svätého.“

K závěru liturgie se Svätý otec pomodlil modlitbu, kterou napsal k prvnímu roku bezprostřední přípravy k Jubileu roku 2000. (Podle RN přeložil bB.)

Pane Ježíši Kriste,
Tys plnost času a Král věků,
příprav naši mysl na slavení ve víře
velké Slavnosti roku dvoutisícího,
aby se tak stal rokem milosti a milosrdenství.
Dej nám srdce pokorné a prosté,
abychom mohli v hlubokém zamýšlení
rozjímat tajemství Tvého Vtělení
a poznat, že Ty, Syn Nejvyššího,
v lůně Panny, v stánku Ducha Svätého,
stal ses naším Bratrem

*Tobě, o Kriste, čest a chvála
nyní a na věky věků.*

Ježíši, Tys počátek a plnost nového člověka,
přítáhní k sobě naše srdce,
abychom opustili bludné stezky
a šli ve Tvých stopách
cestou, která vede k životu.
Dej, abychom věrní křesťanům
žili ve shodě s naší vírou,
abychom horlivě dávali svědectví Tvému slovu,
tak aby v rodině a společnosti
zazářilo živé světlo Tvého Evangelia.

*Tobě, o Kriste, čest a chvála
nyní a na věky věků.*

Ježíši, Tys moc a moudrost Boží,
rozniť v nás lásku k Písmu svätému,
neboť v něm zaznívá hlas našeho Otce,
který nás osvěcuje, sytí a potěšuje.
Ježíši, Slovo Živého Boha,
obnov v Církvi misijní nadšení,
aby všechny národy poznaly Tebe,

pravého Syna Božího
a pravého Syna člověka,
jediného Prostředníka
mezi člověkem a Bohem.

*Tobě, o Kriste, čest a chvála
nyní a na věky věků.*

Ježíši, prameni jednoty a pokoje,
upevni svazek jednoty ve Tvé Církvi,
oživ ekumenickou činností,
aby se všichni Tví učedníci,
mocí Tvého Ducha,
stali jedno.

Ty, jenž jsi nám dal jako životní pravidlo
nový příkaz lásky,
učíš z nás stavitele solidárního světa,
ve kterém pokoj zvítězí nad válkou
a láska k životu nahradí civilizaci smrti

*Tobě, o Kriste, čest a chvála
nyní a na věky věků.*

Ježíši, Tys Jednorozený Syn Otce,
plný milosti a pravdy,
Světlo, jež osvětluje každého člověka,
obdaruj plností svého života
všechny lidi, kteří Tě hledají
s čistým srdcem.

Tobě, Vykupiteli člověka,
jenž jsi počátek a konec času a vesmíru,
i Otci, který je nevyčerpatelným pramenem
veškerého dobra,
i Duchu Svätému, Pečeti nekonečné lásky,
všechna čest a chvála
po všechny věky věků. Amen.

(pokračování)

2. kapitola

Zjevení

Musíme rozlišovat tři:

První zjevení

Odehrálo se v noci z 18. na 19. června r. 1830, na vigílii svátku svatého Vincenta de Paul. Mělo Kateřinu připravit na úkol, kterým ji chtěla Panna Maria pověřit. Svému zpovědníkovi to popsala takto:

„Nastal svátek sv. Vincenta. Naše drahá matka Marta nám den předtím při poučení vyprávěla o úctě k svatým, hlavně o úctě k Panně Marii. Tehdy se mne zmocnila silná touha vidět Pannu Marii. Večer jsem si lehla s přesvědčením, že v noci uvidím svoji drahou Matičku. Vždyť tak dlouho jsem ji toužila spatřit. Po kousíčku nám rozdávali z rochetky (kněžské liturgické oblečení) svatého Vincenta. Odstrihla jsem si polovičku z mého kousíčku a spolkla jsem ji. Usínala jsem s touhou, aby mi svatý Vincent vyprosil milost uvidět Přesvatou Pannu.

O půl dvanácté v noci jsem náhle uslyšela, že mne někdo volá: „Sestřičko, sestřičko, sestřičko!“ Vzbudila jsem se a pohlédla tam, odkud hlas přicházel. Vycházel z uličky u postele. Odhrnula jsem záclonu a uviděla asi 4-5 leté dítě, oblečené do bílých šatů. Řeklo mi: „Pojď do kaple, Panna Maria tě tam čeká.“ Napadlo mi: „Vždyť mě někdo uslyší.“ Dítě však odpovědělo: „Neznepokoj se! Je půl dvanácté. Všichni tvrdě spí. Pojď! Čekám tě!“

Rychle jsem se oblékla a přistoupila k dítěti, které stálo u záhlaví mé postele. Šlo stále po mém levém boku. Všude, kam jsme přicházeli, byla rozžatá světla. Tomu jsem se velmi divila. Navíc mě ještě překvapila skutečnost, že se dveře otvíraly jen na dotek ručky dítěte. Moje překvapení vyvrcholilo, když jsem spatřila rozžaté svíce a všechna světla. Připomínalo mi to půlnocní. Ale Pannu Marii jsem neviděla.

Dítě mě vedlo až ke křeslu otce ředitele. Klekla jsem si. Dítě stálo celou dobu. Měla jsem dojem, že klečím již dlouho. Ohlédla jsem se, jestli nepřicházejí náhodou sestry, které mají noční službu.

Konečně nadešla ta pravá chvíle. Dítě mě upozornilo slovy: „Již je tu Panna Maria. Již je tu.“ Uslyšela jsem něco jako šum hedvábných šatů. Zdálo se mi, že přichází od tribuny u obrazu svatého Josefa. Sedla si na stranu evangelia (v presbytáři na evangelní stranu) do křesla, podobného křeslu svaté Anny. Ale nebylo úplně stejné jako její (sestra vzpomíná obraz sv. Anny nad vchodem do sakristie).

Nemohla jsem uvěřit, že je to Panna Maria. Dítě mi však řeklo: „Panna Maria je tu.“ Těžko mohu vyjádřit, co jsem tehdy v tom okamžiku cítila a co se ve mně odehrávalo. Pořád jsem měla dojem, že Pannu Marii nevidím. Nyní již dítě nemluvalo dětským hlasem, ale hlasem dospělého muže, hlasem silným a přísným. Pohlédla jsem na Pannu Marii a jediným skokem jsem k ní přiskočila, klekla jsem si na stupně oltáře a ruce jsem položila na Její kolena.

Takto jsem strávila svoje nejvzácnější a nejrůznější chvíle mého života. Těžko se dá slovy vyjádřit, co jsem tehdy prožívala. Panna Maria mi řekla: „Dítě moje, Bůh tě chce něčím pověřit. Budeš mnoho trpět. Přetrpíš to v přesvědčení, že to děláš pro větší slávu Boží. Sama poznáš, co Bůh chce. Budeš trpět do chvíle, než to povíš svému duchovnímu vůdci. Nebude ti věřit, ale neboj se! Dostane se ti zvláštních milostí. Pověz mu to s důvěrou a jednoduše. Důvěřuj, neboj se! Uvidíš určité věci, které mu musíš oznámit. Ve svých rozjímáních se ti dostane zvláštních vnuknutí.“

Panna Maria mi pověděla, jak se mám chovat ke svému zpovědníkovi. Pověděla mi i jiné věci, ale o nich nesmím hovořit. Panna Maria mi ukázala levou rukou k oltáři a doporučila mi, abych v trápení k němu přicházela, tam vylila své srdce.

Ujistila mě, že vždy dostanu potřebnou útěchu.

„Časy jsou velmi zlé. Francii postihne neštěstí. (Týden po zjevení vypukla červnová revoluce, která odstranila krále Karla X. Naznačena byla i válka roku 1870 a komuna v roce 1871 se všemi hrůzami.) Královský trůn padne. Celý svět budou trápit rozličné bída. (Panna Maria měla při těchto slovech velmi ztrápenou tvář.) Přijďte však sem k oltáři. Zde dostanou milosti všichni, kteří budou s důvěrou a horlivě ve víře prosit. Dostanou je velcí i malí.

Dítě moje, velmi ráda rozdávám milosti, hlavně vaší společnosti. Mám ji velmi ráda... (Následují pokyny a upozornění pro obě společnosti, které založil svatý Vincent de Paul. Otce Aladela poprosila, aby založil družinu dítěte Panny Marie.)

Z jiných řeholních společenství mnozí padnou za obět. (Při těchto slovech Panna Maria měla v očích slzy.) V Paříži padne za obět i mnoho kněží. Otec arcibiskup zemře. (Opět měla Panna Maria v očích slzy.) Dítě moje, křížem opovrhnu, ulicemi poteče krev. (Panna Maria nemohla dále hovořit. Na tváři jí bylo vidět bolest.)

Dítě moje, celý svět bude trpět.“ (V letech 1870-1871 se uskutečnilo všechno do nejmenších podrobností.)

Pomyslela jsem si: kdy se to asi stane? Jasně jsem poznala, že po 40 letech.

Nevim, jak dlouho jsem klečela u Panny Marie. Jen vím, že když odešla, měla jsem dojem, jako by zhaslo světlo a jako by se nějaký stín ubíral směrem k tribuně, odkud Panna Maria přišla.

Vstala jsem. Dítě jsem spatřila tam, kde jsem jej nechala stát. Řeklo mi: „Odešla.“ Zpět jsme se vrátili stejnou cestou. Všude se svítilo. Dítě mi šlo stále po levé straně. Myslím si, že to byl můj strážný anděl. Vzal na sebe lidskou podobu, aby mi umožnil vidět Pannu Marii. Vždyť jsem ho tak vroucně a velmi prosila, aby mi zprostředkoval tuto milost. Byl oblečen v bílých šatech. Vycházelo z něj zárač-

né světlo, vlastně byl celý prozářený zvláštním světlem. Mohl mít 4-5 roků...

Do postele jsem se vrátila o druhé hodině. Slyšela jsem bít hodiny. Ale již jsem neusnula.

Druhé zjevení

To je významné zjevení. Při něm pověřila Panna Maria Kateřinu zvláštním úkolem. Nejlepší ale bude opět odevzdat slovo sestře Kateřině. Vše se odehrálo 27. listopadu 1830, v sobotu, před první nedělí adventní, při večerním rozjímání novicек. Celý výjev se odehrál ve třech po sobě následujících obrazech. Při nich Kateřina postupně jasněji pochopila svoje poslání a celé mariánské tajemství.

„Bylo to 27. listopadu 1830, v sobotu, před první nedělí adventní. Byla jsem pevně přesvědčena, že ještě uvidím Přesvatou Pannu. Žila jsem v naději, že ji uvidím překrásnou.

O půl šesté večer, několik minut po předčítání prvního bodu rozjímání, se mi v hlubokém tichu zdálo, že slyším od tribuny u obrazu svatého Josefa šum hedvábných šatů.

První obraz: Panna se zeměkouli

Podívala jsem se tím směrem a spatřila jsem Pannu Marii ve výšce obrazu svatého Josefa. Stála. Byla prostřední postavou. Šaty měla z narůžovělého hedvábí. Sahaly jí až ke krku. Rukávy měla volně spuštěné. Na hlavě měla bílý závoj, který jí po obou stranách postavy sahal až k nohám. Pod závojem bylo vidět hladce učešané vlasy. Na vlasech měla asi 3 cm široký pásek krajky. Tvář měla odhalenou. Nohama stála na polovině bílé koule, alespoň já jsem to považovala za polokouli. Pod nohami měla hada zelenavé barvy se žlutými skvrnami. Držela zlatou kouli. Na ní byl malý křížek. Koule představovala zeměkouli. Ruce držela volně ve výšce pasu. Oči měla obrácené k nebi. Její tvář byla krásná. Těžko bych ji uměla popsat.

Najednou jsem postřehla na rukách prsteny. Tři na každém prstě. Největší při ruce, střední v prostředku a nejmenší na konci prstu. (Sestra Kateřina chtěla zajisté říci, že prsteny měly rozměry článků, na kterých byly.) V kaž-

dém prstenu byly přiměřeně velké drahokamy. Největší drahokamy vrhaly nejsilnější paprsky, nejmenší nejslabší. Paprsky se šířily tak, že směrem dolů splývaly. Nohy jsem neviděla.

Při tomto výjevu jsem nic neslyšela. Připravoval se následující. Zeměkoule zmizela. Panna Maria změnila postoj. Sklopila zrak. Na rukou měla stále prsteny se zářivými drahokamy. Pak promluvila k sestře Kateřině.

Druhý obraz: Přední strana medailky

Jak jsem tak hleděla na Pannu Marii, sklopila zrak a podívala se na mě. Uslyšela jsem vnitřní hlas: „Tato koule představuje celý svět, hlavně Francii... a každého člověka zvlášť.“ Neumím vyjádřit, co jsem v těchto chvílích cítila a viděla. „Krása a jas paprsků, takových nádherných, je symbolem milostí, které rozdávám všem, kteří o ně prosí.“ Dala mi pochopit, že je Jí velmi milé, když Jí o milosti prosíme. Jak je velkorysá ke všem, kdo o ně prosí, a jakou radost cítí, když je rozdává... „Drahokamy, které nevyzařují žádné paprsky, představují milosti, o které lidé zapomínají prosit.“

V této chvíli jsem snad ani nebyla při sobě. Měla jsem přenesmírnou radost. Okolo Panny Marie se vytvořil oválný obraz. V půlkruhu byl nápis. Začínal ve výšce pravé ruky, přecházel nad hlavou Panny Marie a končil ve výšce levé ruky: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!“ Byl napsaný zlatým písmem. Slyšela jsem vnitřní hlas: „Nech zhotovit takovou medailku. Ti, kteří ji budou nosit s důvěrou, dostanou mnoho milostí.“

Třetí obraz: Druhá strana medailky

Najednou se mi zdálo, jako by se obraz otočil. Na druhé straně této živé medailky jsem uviděla písmeno M, nad ním kříž. Opíral se o krátkou přičku. Pod písmenem M byla přesvatá Srdce Pána Ježíše a Panny Marie. Rozpoznala jsem je podle toho, že jedno bylo ovinuto trnovou korunou a druhé bylo probodené mečem.

Velmi jsem chtěla vědět, jaký nápis je třeba umístit na tuto druhou stranu medailky. Mnoho jsem se modlila, abych se to dověděla.

Jednou při rozjímání se mi zdálo, že slyším hlas: „M a dvě Srdce hovoří dost.“

V poznámkách sestry Kateřiny není zmínky o dvanácti hvězdách, které jsou okolo monogramu Panny Marie a dvou přesvatých Srdcí. Na medailce byly od začátku. Máme morální jistotu, že tuto podrobnost oznámila svěřice osobně v čase zjevení anebo krátce po nich.

Třetí zjevení

Otec Aladel, zpovědník sestry Kateřiny, přijal oznámení své duchovní dcery lhotejně, dá se říci zamítavě. Zakázal jí věřit, že je to vše pravda. Poslušnost svěřice, kterou dosvědčil i on sám, nebyla schopna vymazat z jejího srdce vzpomínku na to, co viděla. Vzpomínka na Pannu Marii a na to, co od ní žádala, ji vůbec neopouštěla. Neopouštělo ji ani vnitřní přesvědčení, že Pannu Marii ještě uvidí.

A opravdu, v prosinci roku 1830 měla ještě jedno zjevení, celkem podobné zjevení z 27. listopadu. Také při večerním rozjímání. Ale přece byl mezi těmito dvěma zjeveními podstatný rozdíl. Panna Maria se nezjevila ve výšce obrazu svatého Josefa jako při zjevení 27. listopadu, ale při svatostánku, za ním.

Sestra Kateřina musela nabyt jistotu, že se 27. listopadu nemýlila. Znovu dostala příkaz nechat zhotovit medailku, takovou, jakou viděla. Popis tohoto zjevení končí: „Nemohu napsat, co jsem se dověděla, když Panna Maria obětovala zeměkouli Pánu Ježíši. Ani to, co jsem prožívala, když jsem na ni hleděla. V duši jsem uslyšela hlas „Paprsky jsou symbolem milostí, které Panna Maria vyprosí těm, kdo o ně prosí.“

Panna Maria zvlášť zdůraznila symboliku zeměkoule, kterou držela v rukou.

„Dítě moje, tato zeměkoule představuje celý svět, zvlášť Francii a každého člověka.“ Sestra Kateřina zakončila popis slovy:

„Jak bude krásné uslyšet: „Panna Maria je Královnou vesmíru, hlavně Královnou Francie.“ Děti budou volat: „Je Královnou každého člověka!“

(pokračování příště)

Vzpomínky na o. Norberta Škrdlíka

Moje první setkání s o. Norbertem bylo nepřímé. Ovlivnilo však celý můj další život.

Před jednašedesáti lety uveřejnil o. Norbert v časopise „Neděle“ na svátek Nejsv. Trojice inzerát, ve kterém vyzýval gymnaziální studen-

O. Norbert mezi kleriky (uprostřed)

ty ke vstupu do řádu Minoritů sv. Františka. Tato výzva mne tak oslovila, že jsem poslal žádost o přijetí do řádu. Odpověď přišla na obyčejném korespondenčním lístku. Obsahovala jen dvě slova: „Budete přijatý“. A pak razítko se jménem tehdejšího provinciála p. Gabriela Lammela.

Skutečné setkání bylo v roce 1937 v prázdninových měsících v domě noviciátu ve Spišském Štvrtku na Slovensku. Tehdy p. Norbert, jako magister kleriků v Praze, chtěl asi shlédnout své budoucí svěřence.

Po ukončení noviciátu jsme odešli do Prahy, abychom na bohoslovecké fakultě Karlovy univerzity studovali bohosloví. Naším magistrem byl p. Norbert jen několik měsíců, protože odešel do kláštera v Mostě. Za těch pár měsíců jsme mohli poznat jeho lásku k řádu, úctu k Panně Marii Neposkvrněné (založil v Praze Rytířstvo P. M. Neposkvrněné a dal razit medailky pro toto

Rytířstvo) a rovněž i jeho úctu k tehdy bl. Anežce České. Často odjížděl mimo Prahu, aby konal o Anežce přednášky doprovázené promítáním diapozitivů.

Za doby protektorátu odešel z Mostu do Jihlavy. Zde založil edici Immaculata. Pro válečné proměny nemohla tato edice vyvinout takovou činnost jakou měl o. Norbert v plánech.

Po ukončení války přichází o. Norbert do Brna. Plný elánu se chopil díla obnovy poškozeného kláštera i obou našich kostelů. Péči o řádový dorost projevili založením juvenátu. Rok 1950 znamenal jeho konec. Juvenisté byli rozprášeni do všech možných konců.

V době, kdy většina členů provincie byla v internaci v Bohosudově a později i na jiných místech, organizoval materiální pomoc ve formě potravinových balíčků. Značná část bratří šla z internace na vojnu do PTP. Bylo to vlastně krycí jméno pro tábory nucených prací.

Když jsme po 40 měsících ukončili tuto službu, poskytl mi o. Norbert na vlastní riziko ubytování a stravování na faře u sv. Janů. Rovněž svým vlivem později dosáhl, že jsme se mohli vrátit na své původní působišť jako faráři u sv. Ducha v Opavě. Zde jsem tedy jeho zásluhou mohl působit až do r. 1993, kdy jsem odešel do důchodu.

Dalo by se ještě mnoho vyprávět o jeho bohatém životě a o těch různých set-

káních při slavnostních i obyčejných příležitostech, kdy každého přijal s otevřenou náručí.

o. Jiljí Cidlík, minorita

Zdá se mi, že asi velmi málo lidí píše dopisy vděčnosti Pánu Bohu. Co je toho příčinou? Asi neznáme adresu nebo

Zázrak u rodině

vůbec ne-
umíme být vdě-
ní. Proto vám chci vyprávět příběh, který jsem slyšel.

Jednoho dne při prohlídce a uspořádání pozůstalostí a písemností zemřelého otce - říká jeden známý - narazil jsem na tento dopis:

„Milý Bože!

Promiň mi, že teprve teď jsem se rozhodl napsat Ti dopis. Často jsem na Tebe myslel, však Ty sám víš nejlépe, ale nikdy jsem si nepomyslel, abych Ti měl děkovat. Už tomu tak je. Nepoděkoval jsem Ti ani za ten největší, nejkrásnější dar, který jsi mi dal, za moji ženu Marušku. Je to dobrá, statečná žena. Musím říct, že měla vždy uklizeno, že děti dobře vychovala, že jídlo bylo vždy chutné a dobré, vždy jsem měl čisté košile se všemi knoflíky.

Měl bych být velmi spokojen. A přece jsem nebyl! Často jsem si před Tebou stěžoval. Nejvíce asi před patnáctým výročím našeho sňatku. Modlil jsem se tenkrát před Tebou ze všech sil asi těmito slovy: 'Takhle už to dál nejde! Celé dny se hádáme o blbosti. Ona vždy musí mít pravdu, vždy musí prosadit své, vždy musí mít poslední slovo. Má takový hlas, že ho nedovedu překřičet, nebo zase pláče a já nemohu nic. Když chci jít doleva, ona jde doprava, když jdu pomalu, ona rychle a naopak. Takhle už to dál skutečně nejde! Proměň, Bože, moji ženu! Musí se stát zázrak! Ať konečně skončí tyto věčné spory a hádky!' Takto jsem se modlil tenkrát té noci a připomínám si jako dnes, že před Amen jsem ještě s důrazem přidal: 'K zázraku musí dojít okamžitě, této noci, už nemám sílu začínat další rok společného života s takovým člověkem.'

Probudil jsem se. Byla neděle. Řekl jsem ženě: Dobrý den! A ona bez ironie v hlase odpověděla: Ať je pro nás oba dobrým dnem!

Byl jsem udiven, překvapen. Zázrak nebo co? - pomyslel jsem si. K zázrakům tak často nedochází, a tak abych něco nepokazil, zdvořile jsem poprosil o košili, u čehož vždy docházelo k hádce, ale tenkrát ne. Dodal jsem si odvahy a opatrně řekl, že ale potřebuji jinou. Bez komentáře mi bylo vyhověno.

Sedli jsme ke stolu. Snídaně. Snažil jsem se být zdvořilý. Nechtěl jsem přerušit tento zázrak mou nepozorností nebo netrpělivostí. Maruška mi nalila kávu. Bože! To snad ještě nikdy neudělala. Za takové gesto jsem jí namazal housku! Odebrali jsme se do kostela. Opatrně jsem nabídl cestu kolem trafiky, kde si rád kupuji noviny. Maruška souhlasila. Beze slova šla dál. Jsem snad hluchý? Opravdu nic neslyším? Žádná poznámka? Je to možné? Moje modlitba je vyslyšena! Bože, dal jsi mi novou ženu!!! Od tohoto dne nedošlo mezi námi k žádné hádce. Nikdo z nás už nechtěl mít pravdu

Ilustrační foto: BS

za každou cenu. Stal jsem se a od této chvíle už navždy zůstanu svědkem Tvého působení, Bože!“

Takto kočí dopis otce mého přítele. Určitě jeho otec toho měl ještě hodně, za co by rád Pánu Bohu poděkoval, ale zemřel náhle. Jakmile můj přítel dopis ukázal své mamince, okamžitě ho s velkou pozorností začala číst. Po chvíli dopis odložila a v jejích očích se objevily slzy. Tiše řekla: „A já jsem si myslela, že to moje modlitba byla vyslyšena. Já jsem se také té noci modlila o zázrak. Velmi jsem se modliila, aby Bůh proměnil mého muže, stále hledajícího příležitost k hádce. Ve výroční den naší svatby, v neděli ráno, jsem se snažila být milá a citlivá. Chtěla jsem se přesvědčit, zda moje modlitba byla vyslyšena. Toho rána byl tvůj otec úplně jiným člověkem, nemohla jsem ho poznat. Každý další den jsem se velmi snažila, aby moji vinou skrze nepozornost nebo zapomenutí tento zázrak neskončil.“

Tolik o rodině, ve které došlo k zázraku. Někdo by snad řekl: „Jakýpak zázrak?“

Rozhodli se, že budou prostě jinak jednat, jinak reagovat na skutečnosti všedního dne, jinak žít, a je to.“ Ano, skutečně je to tak prosté a jednoduché. Avšak pro toho, kdo víc miluje sebe než druhého se to zdá být nemožné.

Když se zahledíme na to množství rozhádaných manželství, rozbitých rodin, co brání těmto lidem k tak jednoduché změně? Vždy tam někde na počátku stojí to dávelské *nebudu sloužit, stačím si sám* - egoismus a sobectví. Sebeláska člověku nedovoluje, aby se změnil. A proto, chce-li člověk pravdivě milovat, musí se jakoby obléct v milosrdenství, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Musí umět odpouštět. Musí v něm přebývat Kristův pokoj a musí být vděčný (srov. Kol 3,12-15). Musí, musí, musí - to se nelíbí, ale jiná cesta k harmonii v mezilidských vztazích neexistuje. Sloučit lásku s egoismem není možné. A proto bez zázraku, jímž je jednoduchá změna života, základní buňka lidstva - rodina je bez budoucnosti. Prosme o zázrak! Mějme důvěru!

o. Josef

Naše taktika

Cílem Rytířstva Neposkvrněné je snažit se o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve a o jednotu křesťanů.

Rytíř, rytířstvo, boj; bojovně zní tato slova, neboť opravdu označují boj. Ne však takový, kde se používají samopaly, kulomety, kanóny, letadla... - ale přesto skutečnou válku.

Jaká je její taktika?

Především modlitba.

Křesťanům, méně obeznámeným se skutečností zdokonalování duše, se to bohužel tak nejeví. Práce, činnost, aktivita -

to je podle nich to skutečné jádro evangelizace. Ale tak to není.

Modlitba, a především modlitba je účinnou zbraní v boji o svobodu a štěstí duší.

Proč?

Neboť k nadpřirozenému cíli vedou pouze nadpřirozené prostředky. Dosažení věčné blaženosti je něčím nadpřirozeným v plném slova smyslu. Takže prostřednictvím přirozených prostředků toho nemůžeme dosáhnout. Tady potřebujeme prostředek nadpřirozený - Boží milost. Ta se získává pokornou modlitbou plnou důvěry. Milost, a pouze milost, osvětlení rozumu a zesílení vůle je příčinou obrácení, čili uvolnění duše z pout zla.

M.K.

V knize zemřelých v Paříži je zapsán starý opuštěný vdovec Gustav Büsset (18.4.1834). Pohřeb měl bez kněze a na hřbitov ho doprovázelo jen několik příbuzných, kteří se tam hned pohádali mezi sebou pro dědictví. Několik dní po pohřbu předali všechny jeho věci na veřejnou dražbu, která se konala v bytě zemřelého za účasti mnoha lidí.

Kříž na dražbě

Mezi prvními přišel na dražbu také malíř Pierre Pirront, který byl chudobný a spával jenom na slamníku položeném na holé zemi. Jeho přáním bylo, koupit si postel. Měl uspořené 100 franků a doufal, že tady na dražbě si za ně postel koupí. Měl štěstí. O postel měli zájem i jiní, ale on nabídl 75 franků a když nikdo nepřidával, připadla postel jemu. Celý šťastný, že už nebude spávat na zemi, chtěl odejít, vtom (licitant) sáhl mezi hrnce a staré krámy a vytáhl odtud ušpiněný a zaprášený kříž. „Co dáte za toto?“ Chvilí bylo ticho a potom zvolal někdo posměšně: „Nic!“ Odpovědí na to byl jenom smích ostatních, kteří tím dali najevo, že smýšlejí podobně.

Mladého malíře tento výsměch překvapil. Obrátil se a pohnutým hlasem zvolal: „25 franků!“ a dal bych i více, kdybych měl... (licitant) křičel po druhé a po třetí určenou sumu a když neměl nikdo jiný o kříž zájem, dostal ho ten malíř.

Pierre Pirront si odnesl kříž domů. Hned se dal do práce. Očistil kříž od špíny a měl šťast-

ný pocit, že veřejně vyznal svoji víru. Všiml si, že dole na kříži jsou vyryta písmena: Benventuna Cellini A.D. 1531. Bylo to jméno slavného italského zlatníka a sochaře. Dále zjistil, že tělo na kříži je z čistého zlata. V radostné předtuše zabíil kříž do plátna a šel s ním k zlatníkovi. Ten kříž důkladně přezkoumal a ohodnotil na 60 000 franků. Potom požádal mladého malíře, aby mu dovolil uveřejnit v novinách historii kříže.

Z novin se o tom dověděl i král. Zavolal si malíře, který mu pověděl, jak ke kříži přišel. Král si dal vyšetřit minulost kříže. Zjistilo se, že kříž objednal u sochaře Celliniho francouzský král František I. roku 1531. Kříž byl tedy 300 let starý. V královském majetku přecházel z pokolení na pokolení. Za revoluce se

dostal do rukou lidí, kteří nepoznali jeho hodnotu a prodali ho za nejnižší směšnou cenu. Tak se dostal kříž do rukou starého vdovce Büsseta a po jeho smrti do dražby.

Král dal majiteli - malíři za kříž 60 000 franků a kromě toho mu nabídl místo v královských uměleckých dílnách. Malíř se vzdělával a pracoval tam až do smrti. Z vděčnosti k Bohu namaloval obraz „Kříž na dražbě“.

Byl to jeho nejlepší a nejkrásnější obraz. Nosil ho stále s sebou. Při smrti mu byl velikou útěchou.

*Překlad z francouzského vydání:
s. Longina Kuběnová, Bílá Voda*

Fundamentalismus nebo život víry?

Tuto otázku si klade prefekt vatikánské Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger ve své nejnovější knize „Sůl země“ (Salz der Erde). Dospívá k názoru, že stojíme tvář v tvář nebezpečí nové protikřesťanské diktatury, která nebude ani nacistická, ani komunistická, nýbrž liberální a demokratická. Vatikánský hodnostář konstatuje, že propast mezi katolickým a liberálně-demokratickým světem se v posledních desetiletích nezmenšila, ale naopak ještě zvětšila v důsledku legalizace interrupcí téměř ve všech zemích západního světa, pornografie a stále vehementněji prosazovaná eutanázie. Kdo z katolíků najde odvahu tomuto zlu hlasitě odporovat, dostane nálepkou „fundamentalista“, jak se už dnes běžně děje. Tento termín, původně používaný pro islámské radikály a sektáře nejrůznější orientace, se dnes stal nadávkou pro všechny, kdo chtějí ve veřejném životě uplatnit křesťanské zásady a Desatera. Ratzinger konstatuje, že pokud se vyspělý svět Západní Evropy a Severní Ameriky, který se nazývá demokratickým, neobráti a nepřijme za své principy křesťanské civilizace, na nichž byl zbudován, je konflikt mezi ním a katolíky, kteří se nebudou chtít přizpůsobit za cenu ústupu od Desatera a katolické etiky, nevyhnutelný.

Tato nová perzekuce, kterou Ratzinger nazývá „novou protikřesťanskou diktaturou“, nebude mít podobu nacistického nebo komunistického pronásledování. Církvi zůstane zachována možnost vnější aktivity, nikdo ji nebude zákonem omezovat, vedoucí státní činitelé se budou nadále předhánět ve zdůrazňování svého přátelského přístupu ke křesťanským hodnotám, zato však zákonodárství se ještě více vzdálí od křesťanské etiky. Katolíci, kteří budou k tomu mlčet, nezakusí žádnou újmu, naopak se jim dostane chvály od masmédií pro jejich „toleranci“ a „pochoopení moderního světa“. Do vážných konfliktů

se společností upadnou ale ti katolíci, kteří pozvednou svůj hlas na obranu Desatera a křesťanské etiky, kteří ve jménu lásky k bližnímu najdou odvahu odsoudit potraty, umělou antikoncepci, pornografii, umělé oplodňování a genetické manipulace, „svobodný“ sex a eutanázii. Takoví se stanou předmětem všeobecného opovržení a posléze i existenčních a trestních postihů. To všechno ve jménu demokracie a tolerance, neboť dostanou nálepkou netolerantních a nedemokratických.

Tolik kardinál Ratzinger. Přehání? Vůbec ne. Starověká Římská říše také byla vysoce tolerantním státem. Všechny možné kulty tolerovala a dovolila jejich kněžím postavit v Pantheonu oltář. Jen křesťané zakusili krvavé pronásledování, protože odmítali vraždy otroků, nenarozených i narozených dětí (v Římě mohl otec narozené dítě nepřijmout a nechat svrhnout ze skály), manželské rozvody, gladiátorské hry a další neřesti antického světa. Byli prostě „netolerantní“, proto se od římské státní moci nedočkali tolerance.

Vraťme se ale zpět ke kardinálu Ratzingerovi. Jeho kniha totiž končí optimisticky. On sám vidí budoucnost právě v těch křesťanech, kteří najdou odvahu a podstoupí riziko dát si nasadit nálepkou „fundamentalisty“. Jen takoví totiž budou schopni ukázat ostatním cestu ze začarovaného kruhu konzumního materialismu a relativismu hodnost, který tíživě doléhá na mladou generaci, jež si to ve stále větším měřítku uvědomuje. Křesťané, kteří se přizpůsobí a přijmou optiku „ducha doby“, si sami zablokují cestu ven z tohoto marasmu. Jejich křesťanství, byť dobře myšlené a míněné, se stane neplodným. Být tedy křesťanským, potažmo „fundamentalistou“ neznámá podle Ratzingera nadávku, ale autentický život víry, život v Duchu a Pravdě. Díky za tato slova!

*Radomír Malý
podle „Fels“ 12/1996*

Ze vzpomínek do naděje

V minulém čísle jsem vzpomínal, jaké to bylo na vojně. Snad právě tam se Bůh rozhodl povolat mě ke své službě, v zasvěceném řeholním životě. Všechno to začalo tehdy, když se mi u Ladmanů dostala do rukou kniha se životopisem sv. Františka z Assisi. Zde mě zaujala, ba přímo fascinovala, jeho bezprostřednost, chudoba a opravdový život podle Evangelia, jeho čistota a otevřenost duše, jeho poslušnost a ničím nerušená schopnost naslouchat Bohu. Zatoužil jsem ho ve svém životě následovat. Rodina Ladmanových se znala s františkány z Prahy, a tak jsem se, díky jejich doporučení, za nimi rozjel i já. Podívat se, nakouknout, jak se mají, jak žijí. Byl jsem se za nimi podívat i v Brně - Husovicích. Po tom, co jsem viděl a slyšel, jsem se vážně rozhodoval k nim vstoupit. Když tu sám Pán mi ukázal, co a jak.

V Brně jsem šel ke zpovědi k minoritům, aniž jsem měl potuchy o tom, že minorité jsou také následovníci sv. Františka a že v průběhu dějin vznikly tři františkánské větve: minorité, františkáni a kapucíni. Po zpovědi jsem zahlédl, že kněz, který mě zpovídal, měl na sobě hábit. Nedalo mi to a zeptal jsem se, zda je také františkán. Řekl jsem mu, že uvažuji o řeholním životě. Jak se ukázalo, byl to duchovní vůdce nových kandidátů do minoritského řádu. Začal mi vyprávět o Františkovi, který ještě předtím, než se obrátil k Pánu, byl bohatý, měl všeho dostatek, byl oblíbený mezi přáteli, toužil po rytířské slávě. Po setkání s Ježíšem však pochopil, že na tomto světě je vše pomíjivé, že jedině Ježíš je Pánem všeho a že jedině On může dát smysl lidskému životu, lidským touhám a naplnit je. Evangelium - Slovo Boží, se stalo pro Františka pravidlem života a Ježíš učinil Františka lampou pro všechny lidi. Naplnil ho

velkou radostí a naučil ho milovat každého člověka a všechny Boží tvory. Dále jsem se dozvěděl, že bratři se snaží žít podle jeho vzoru, jít v jeho šlépějích a přitom využívat své schopnosti a svou zručnost. Být obyčejným a přesto si podávat ruku s Nekonečnem.

Tehdy jsem pochopil, že patřím sem. Čekala mě však ještě těžká zkouška. Oznamit své rozhodnutí rodičům. Tušil jsem, že se jim to nebude líbit. Měl jsem pravdu, byli z toho celí smutní, jelikož měli se mnou jiné plány. Jednou, když jsem projížděl vlakem kolem řeky Berounky, viděl jsem z okna splav, kde se voda bouří a vzpíná, a o kus dál je už klidná a vlídná. V duchu jsem si říkal: „Vidíš mami, u nás je to také tak. Naše cesta je spleť, někdy divoká, jindy tichá a mírná. Je to cesta, směřující mnohem dál, než naše oko

foto: J. Orel

dohlédne. Je to však cesta do věčnosti, kde kraluje Bůh, kde zmizí starosti, nářky, bolest i žal. Kde Pán nám setře každou slzu z očí, kde už nebude ani nejmenší stín zla. Bůh nám nabízí ruku a chce nás dovést k cíli. Chceme-li tam dojít, musíme tu ruku uchopit.“

Chytil jsem se té ruky a vydal se na cestu.

A proč jsem tento článek nazval: „Ze vzpomínek do naděje?“ Protože vzpomínkou to začíná a nadějí končí.

Emil

Strach má velké oči

Žijeme v období informačního chaosu. Mnohdy jsme úplně bezradní před množstvím informací a dezinformací, které se na nás valí ze všech stran. Polopravda a lež se stávají daleko rafinovanější než v období důvěrně známé červené totality a útočí především zákeřnou silou sdělovacích prostředků. Jejich síla je tím větší, čím méně jsme schopni si udělat vlastní názor a jít za pravdou, která se nemusí vždy zakládat na našich příjemnějších osobních pocitech, větších vlivech, úspěchu nebo finančním zisku. Na dokreslení situace, kterou všichni prožíváme, cituji dopis, který jsem obdržel od jedné mladé maminky paní, L. Sedláčkové:

„Asi před osmi měsíci, na doporučení své sestry, jsem se spolu s manželem stala pojištěncem Mendlovy zdravotní pojišťovny. Měla jsem radost, že existuje pojišťovna, která respektuje právo nového života. Svému ženskému lékaři jsem nahlásila změnu pojišťovny. Lékař nebyl příliš nadšen, protože tuto pojišťovnu neznal a řekl mi, že s takovými malými pojišťovnami je problematické uzavřít smlouvu a že mnohdy neplatí a vůbec má s nimi špatné zkušenosti. Ale neměl na výběr, musel s pojišťovnou uzavřít smlouvu, protože jsem byla v pozeňnaném stavu a nemohla jsem platit za ošetření hotově. V průběhu mého těhotenství se k otázce MZP nevracel. Po narození dcerušky jsem začala mít zdravotní potíže a musela jsem navštívit svého lékaře. Shodou okolností se v televizi objevila zpráva, že Mendlova pojišťovna není schválena a že její pojištěnci se mají přepojistit k jiné pojišťovně. V novinách se objevily in-

zeráty různých zdravotních pojišťoven, které jsou ochotny přepojistit pojištěnce Mendlovy zdravotní pojišťovny. Tyto informace jsem se dozvěděla až od mého lékaře, který mi udělal patnáctiminutovou přednášku o tom, jak MZP neplatí a že mám rychle přejít k jiné pojišťovně. Tato zpráva mě zaskočila, zvláště, když jsem si uvědomila, že se nemohu přepojistit, protože podle zákona musím být pojištěncem jedné pojišťovny alespoň dvanáct měsíců.

Jenže. Poštou jsem obdržela od MZP blahopřání k narození dítěte a k tomu ještě vitamíny. Začalo mi to být divné: že by MZP neplatila a přesto posílala novopečeným maminkám blahopřání? Nedalo mi to a informovala jsem se přímo u MZP. Pracovnice MZP mi sdělila, že zpráva z televize se ne-

zakládá na pravdě a že MZP má dostatek finančních prostředků, nemá žádné dluhy a platí všem lékařům do měsíce, ať už mají smlouvu nebo ne. Také okamžitě přede mnou zatelefonovala mému lékaři. Ten jí řekl, že mu MZP zatím za všechny lékařské výkony zaplatila. A na otázku, proč domlou-

val pacientkám, aby změnilly pojišťovnu, odpověděl, že měl strach a obával se, zda mu teď MZP dál bude platit.“

Co k tomu dodat?

K MZP snad jen to, že naštěstí jsou ještě lidé v naší společnosti, kteří respektují život a bojují za právo na život. Každá opravdu dobrá iniciativa bude vždy terčem útoků těch, kteří vlastní zájmy stavějí nad všechno ostatní - jak nad pravdu, tak i nad život. Ale my díky MZP máme určitou možnost a jedinečnou šanci alespoň v mezích zákona finančně nepřispívat na zabíjení nenarozených.

A potom, jestliže by skutečně došlo k zániku MZP všichni její pojištěnci automaticky jsou ze zákona převedeni k Všeobecné zdravotní pojišťovně. Nemáme co ztratit.

K situaci obecně. Strach a žádostivost jsou nejlepšími nástroji v rukou osobního zla. Deformace osobností je větší než si myslíme. Máme sklon k hodnocení věcí jen ze subjektivního, egoistického hlediska, kterému všechno musí být podřízeno. Ze zbabělosti nebo k vůli pohodlí a klidu podřizujeme pravdu mínění většiny. Objektivní pravda už je nám k ničemu, protože ji v pohodě může zastoupit nadpoloviční zmanipulovaná většina. Situace je alarmující, ale nesmíme se bát, neboť Pravda řekla: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa. Kdo vytrvá do konce, bude spasen. Já jsem zvítězil nad světem.“

A. Křížkovský

**Ježíši, vždy, když klesáme,
kež nás tvůj pohled zasáhne.
Jen shlédneš, pád se zastaví
a vinu slyz odplaví.**

*Ranní chvály
3. neděle v mezidobí*

OBRÁCENÍ

V našem životě se stává, že i tu nejhodnotnější věc často zanedbáváme a nestaráme se o ni, dokud nenastane situace, že nám ji chce někdo vzít. V takovém případě zdvojnásobíme

pozornost a velmi se snažíme, jen aby nás o ten náš poklad nikdo neobral. Něco podobného můžeme pozorovat u člověka, který se obrací k Ježíši Kristu. I zde nastává změna vlastníka.

Do této chvíle jsi sloužil vlastnímu tělu a ovládaný jeho žádostivostí jsi byl otrokem zla. Tento otrokář, původní majitel tvé duše, tě nechával v klidu, dokud mu nezačala hrozit ztráta. Nyní, kdy měníš pána, ten původní se začíná o tebe více starat, aby tě neztratil. Klid, který jsi měl, se vytrácí, protože byl falešný. Nastává válka. Ale neobávej se, jen v klidu důvěřuj Kristu, On tě dovede k úspěšnému konci.

A tak vypadají některé klamné hlasy, které se mohou objevit v tvém srdci:

„*Já asi nejsem zas tak špatný,*“ začínáš se utěšovat a srovnávat s jinými lidmi, kteří napáchali tolik ničemností, že se ti to ani nezdálo. Avšak nezapomeň, že Písmo svaté říká, že všichni jsou hříšníci a nedostává se jim Boží slávy (Řím 3,23). Neposlouchej tento hlas, neboť tě nevede na cestu pokání.

„*Vždyť tolik lidí říká něco jiného,*“ takový hlas se tě bude snažit ovlivnit a ty si začneš všimnout lidí „velmi dobrých a morálních“, kteří na obrácení k Ježíši mají zcela jiný názor. Neposlouchej tento hlas, neboť „více je třeba poslouchat

Boha než lidí“ (Sk 5,29), a prorok Jeremiáš dodává: „proklatý muž, který doufá v člověka“ (Jr 17,5). A hlas z nebe říká: „To je můj milovaný Syn, ve kterém mám zalíbení, toho poslouchejte!“ (Mk 1,11; 9,7).

„*Vždyť dobré skutky také něco znamenají,*“ znovu se ozývá falešné našeptávání. Ano, dobré skutky mají velkou hodnotu, ale musí vycházet z víry. Tvé dobré skutky, konané s myšlenkou být dobrý sám od sebe, nemají hodnotu. Neboť „beze mne nemůžete udělat nic,“ říká Kristus. A na jiném místě nám Písmo připomíná: „Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaši zásluhou, je to dar Boží!“ (Ef 2,8).

„*V každém náboženství je něco dobrého,*“ hlas se pokouší vyvolat v tobě zmátek a vnuká ti myšlenku, že tě může spasit cokoli. V Písmu však čteme něco jiného, totiž: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16), a ještě: „V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné

jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4,12).

„*Já sám polepším svůj život,*“ pokoušíš se utěšovat. I když tato myšlenka se ti zdá být dobrá a šlechetná, odmítni ji, protože nechceme o tom, aby polepšení života smazalo hřích; to uskutěčňuje Ježíš Kristus svou krví

prolitou na kříži. „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa“, čteme v Evangelii podle Jana 1,29. Také tvé hříchy sejme, když je vyznáš před Ježíšem. Ježíš tě povede a s Ním pak polepšíš svůj život.

„*Bude to těžké, budu se muset s mnohým rozloučit,*“ řekne ti znovu svůdný hlas. Ano, to je pravda. Budeš se muset rozloučit se spoustou věcí, ale nestarej se o to, pomůže ti v tom

milující tě Spasitel. Připomeň si slova Evangelia: „Nejprve hledejte Boží království a jeho spravedlnost a všechno jiné vám bude přidáno“ (Mt 6,33).

„*Už nebudu moci být veselý,*“ namítá falešný hlas. Ani tomu nevěř, protože teprve nyní budeš opravdově radostný. Radost lidí ve světě je umělá a nestálá. Ty máš však

opravdového Přítel, který ti dává věčný život a ten ti nemůže nikdo vzít. Tvé jméno je zapsáno v knize života. Neexistuje větší radost. Pán Ježíš řekl svým učedníkům: „Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují duchové, spíše se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebi.“ (Lk 10,20).

Svatý Pavel řekl: „Bůh však zamhouřil oči nad touto dobou nevědomosti. Teď hlásá lidem, aby se všichni všude obrátili, protože stanovil den, kdy bude podle spravedlnosti soudit svět skrze muže, kterého k tomu určil. A poskytl všem důkaz proto, aby uvěřili, tím, že ho vzkřísil z mrtvých.“ (Sk 17,30-31). „Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny,“ říká nám sv. Petr v skutcích apoštolů 3,19.

Přijmi Ježíše Krista do svého srdce a života budeš mít život věčný. Kdo Ho přijímá na zemi, toho přijme Ježíš v nebi. Zdá se, že času už nemáme moc.

br. Jacek, foto: archiv

Církví uznaná mariánská zjevení po II. světové válce

V současnosti se ve světě hovoří o stovkách mariánských zjevení: od Koreje až po Rwandu, od Austrálie až po USA. Zapálená šířitelka Mariiných poselství španělka Esperanza Ridruejo jich od druhé světové války napočítala 40, francouzský teolog a odborník na tuto problematiku René Laurentin 55.

Jsou tato zjevení pravá? Rozhodnutí o tom náleží církevní autoritě. Poněvadž se v poslední době množí zvěsti o údajných „zjeveních“ Panny Marie, je třeba vědět, co říká Církev o jednotlivých případech a o tom, jak tady postupovat.

Kritéria, která na prvním místě církevní hierarchie uplatňuje, jsou tato:

a) Shoda údajného poselství s naukou Církve a s Evangeliiem (sv. Pavel píše: „Kdyby vám sám anděl z nebe hlásal jiné evangelium než to, které jsme vám hlásali, buď proklet...“). Jediný blud tady stačí, aby takové „zjevení“ bylo odmítnuto jako nepravé.

b) Viditelná znamení Boží přítomnosti a jejího působení, jako mimořádná uzdravení, obrácení a jiné zázraky.

c) Pravdomluvnost vizionářů a jejich psychická vyrovnanost. V případě dětí je třeba prozkoumat, jestli nejsou předmětem manipulace ze strany dospělých.

d) Poslušnost vůči kompetentní církevní autoritě.

V mimořádná zjevení katolík může nebo nemusí věřit. I ta, která byla Církví oficiálně uznána, k ničemu nezavazují a katolík není povinen v ně věřit. Důvodem je skutečnost, že

plnost Božího zjevení nám byla dána v Ježíši Kristu. Kdo však apriori jakékoliv mimořádné zjevení odmítá, jedná nemoudře a o mnohé se ochuzuje. Kdo nepřijímá poselství Panny Marie z Lurd, La Salette a zvláště Fatimy, která nejsou ničím jiným než aktualizací Evangelia, odhaluje tím, že se těžko vyrovnává i s některými pasážemi Nového Zákona, konkrétně těmi o eschatologii a Božím soudu.

Z několika desítek mariánských zjevení, která se odehrála po druhé světové válce, církevní autorita uznala zatím tři:

1) Syracusy v Itálii - Antonina Giustová ležela r. 1953 na lůžku, když pocítila, že s obrazu Panny Marie visícího nad ní, na její hlavu padají slzy. Byla uzdravena podobně jako další osoby, které se dotkly slz. Chemický výzkum prokázal jednoznačně, že se jedná o lidské slzy. Místní arcibiskup svolal církevní soud, jenž konstatoval, že „Matce Boží je třeba děkovat za mnohá tělesná i duchovní uzdravení...“. Zázračný obraz byl přenesen do nově vybudované svatyně, kterou r. 1994 navštívil Sv. Otec Jan Pavel II. Ve svém projevu připomenul podobnou událost v polském Lublině v padesátých letech. Dále řekl mimo jiné, že „slzy Nejsvětější Panny patří k řádu znamení: svědčí o přítomnosti Matky v Církvi a ve světě...“.

2) Akita v Japonsku - r. 1973 začaly krvavět ruce na obraze Panny Marie, která potom rozmlouvala s řeholní sestrou Agnes Sagasawou. Později obraz vydával vůni, ronil krev, pot a slzy. Došlo k mimořádnému uzdravení jedné řeholnice, trpící hluchotou. Sestra Agnes až do r. 1982 rozmlouvala s Matkou Boží, která ji sdělila tajemství jejího života a předpověděla některé události ve světě a v Církvi. Na základě závěrů komise, ustanovené japonskou biskupskou konferencí, místní biskup Ito prohlásil zjevení za pravé a povolil poutě na toto místo. Vyjádřil se do-

slova: „Nedá se popřít nadpřirozený charakter těchto nevysvětlitelných událostí.“

3) Betania ve Venezuele - Nejsvětější Panna se zjevila r. 1976 matce několika dětí Marii Esperanze Madrano, která obdržela některé mimořádné dary (jasnovidectví, proroctví, uzdravování). Panna Maria se představila jako „smíření národů“. Místní biskup Pio Bello Ricardo, jezuita a odborník v psychologii, se osobně ujal řízení zkoumání. Závěr byl ten, že r. 1987 vydal prohlášení o nadpřirozeném cha-

rakteru těchto událostí a nechal v místě zjevení postavit chrám „P. Marie smíření národů“.

Existují samozřejmě i zjevení, která církevní autorita neuznala za pravá (Garabandal ve Španělsku, San Damiano v Itálii, Amsterdam v Holandsku aj.). Jiná se zkoumají, závěr ještě nebyl vysloven (Litmanová na Slovensku), některá zjevení dosud trvají, proto výrok církevní autority ještě není možný (klasickým příkladem je Medjugorje).

Podle týdeníku Ľad č.29 zpracoval R. Malý

Neposkvrněná Panno a Matko, Maria, volím si Tě dnes před svým andělem strážným a před celým nebeským dvorem za svou Matku a Ochránkyni. Zasvěcuj Ti celou svou

Chci se zasvětit Neposkvrněné

bytost, celý svůj život, všechno co jsem, co mám, co miluji, aby všechno patřilo Tobě, a mělo podíl na Tvém mateřském požehnání.

Proto Tě prosím, zachovej mi srdce čisté, aby dovedlo milovat, srdce silné, aby dovedlo snést každou těžkost a smutek, srdce šlechetné, aby se dovedlo radovat a mít soucit, srdce velkodušné, aby dovedlo děkovat a odpouštět, srdce statečné, aby ho nedovedla zranit lehkomyšlnost a výsměch druhých, srdce laskavé, aby dovedlo milovat, i když druzí nemilují, srdce horlivé, zapálené touhou šířit Krista. Srdce raněné láskou ke Kristu a plné Jeho ohně.

Zasvěcuj Ti své tělo a všechny smysly a vroucně prosím, abys je chránila od všeho, co by je mohlo nějak poskvrnit. Chraň mě, abych neuvázl v léčkách, které mi strojí svět s jeho vášněmi.

Nedopusť, aby byla ohrožena má víra a čistota. Dej mi milost, aby se mé myšlenky, řeči a skutky vždy řídily jen Tvou vůlí a vůlí Tvého Božského Syna.

PRO NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ, MARIA, OČIŠŤ MÉ TĚLO A POSVĚŤ MOU DUŠI.

foto: -ig-

ROZHOVOR S MELIDOM DÉMONOM NEČISTOTY

Páter Aldino Maltes, vážený kňaz mimoriadnej skúsenosti a hĺbky duchovného života, z biskupského poverenia vykonával 50 rokov ťažkú úlohu exorcistu (vyháňanie zlých duchov u posadlých). V priebehu tejto činnosti sa často stretol s démonom sexuálnej nečistoty, ktorý sa menoval Melid. Otec Aldino zhrnul z rozhovorov s týmto démonom niekoľko otázok, ktoré mu dal a jeho odpovede, ktoré v preklade citujeme. Otec Aldino prehlasuje: „Text plne zodpovedá faktom a slovám, čoho som bol očitým svedkom.“

P. Aldino: „Melid, objasni mi, akú taktiku používaš, aby si zmenil svedomie a charakter v kruhu rodín. Chlapci a dievčatá prv dobrí, navštevujúci bohoslužby, ochotní pristupovať k sviatostiam, len čo skončia obdobie detstva, mnohí z nich postupne opúšťajú sviatosti, pohrdajú modlitbou a cítia odpor, ba i nenávisť ku všetkému, čo sa týka náboženstva.

Melid: „Pokiaľ sú v období detstva, obyčajne ešte necítia silu vášne, alebo len veľmi slabo. Po detstve začína puberta s relatívnym prebudením sa (sexuálnej) žiadostivosti. Aby niekto vyšiel víťazne z tohto obdobia, treba mať milosť Božiu, ktorá sa dostáva modlitbou, bedlivosťou a dobrou vôľou. Nie všetci sa uchylujú k týmto prostriedkom, lebo zasiahnem ja a postarám sa, aby ochutnali drogu nečistej rozkoše. Tak ako droga, čo sa dnes šíri po svete, keď sa raz, alebo iba len pár ráz okúsi, nemožno ju viac opustiť, lebo sa stane potrebnou. Ešte horšie sa prihodí, ak sa ochutná droga nemorálnosti. Klesne sa, znovu sa upadne, až sa chlapec alebo deva stanú apatickými. Ak sa pripoja ešte iné elementy, možno dospieť ku schizofrénii, ktorú medicína nie je schopná liečiť. Kolkí, najmä muži dospejú k šialenstvu a musia prerušiť štúdium, alebo prácu, lebo sú

ovládaní mániou sexuálnej neistoty. Nie vždy je schizofrénia zapríčinená zneužívaním vášní, ale jedna z hlavných príčin je práve táto. Samozrejme, kto je ovládaný mániou sexu, dospeje k vzburе voči Bohu, ktorý vyžaduje, aby človek vašeň ovládal.

P. Aldino: „Melid, pred časom som sa ťa pýtal, čo hovoríš na mužskú mládež. Ty si mi slávnostne odpovedal: „Ach, dnešní mládenci hľadajú len súložnice!“ - A čo dievčatá? - Plesajúc radostou si povedal: „Ój, dievčatá sú horšie než chlapci! Moderná mládež z väčšej časti horí sexuálnou nečistotou. - A čo povieš o rodičoch?“

Melid: „Manželstvo je sviatosť, preto spoločenie muža so ženou, keď sa koná podľa Božích zákonov, prosperuje k dobrému. - V rodinách i ja zasahujem tisícorakým spôsobom... Koľko mravných bied je ešte pred manželstvom. K tomu často napomáhajú sami rodičia, ktorí ponechávajú synov a dcéry v zásnubách malému, alebo žiadnemu dohľadu, najmä vo večerných hodinách... Ja tu využívam vhodnú chvíľu, aby som ich pokúšal k pádu. Rodičov zaujíma, aby dcéra mala pri svadbe biele šaty. Využívam slabosť a nevedomosť toľkých rodičov, ktorí ponechávajú dcéram maximálnu voľnosť vychádzania z domu a vrátiť sa, kedy sa im zachce... Aj počas manželského života neprestanú moje útoky. Často dokážem presvedčiť rodičov (manželov), aby nechceli deti a ak im ich aj Najvyšší daruje, zabijú ich prv, než by sa narodili.

Tolkokrát robím nástrahy, aby som schladil citovú náklonnosť muža (manžela) a upútal jeho srdce k inej žene iného muža a ešte ľahšie dokážem upútať srdce ženy k mužovi inej ženy. Prostredníctvom ducha sexuálnej nečistoty dosiahnem ich právny rozvod, zničiac ich prirodzenú lásku k deťom.“

P. Aldino: „Akú inú nástrahu ešte predvádaš?“

Melid: „Vytváram mienku, že kým rozvod bol pokladaný v minulej dobe za hanbu, teraz v dobe pokroku sa hodnotí ako nutnosť, lebo

srdcu nemožno rozkazovať a slobodu nikto nesmie obmedzovať. - Ovocie môjho diabolského pôsobenia je obrovské, lebo lákadlom sexuálnej nečistoty dostanem mužov i ženy kam chcem.“

P. Aldino: „A tak ich vlečieš do pekla!“

Melid: „Samozrejme. Smrť im nadelí môj osud, kde je večný plač, výčitky a škripanie zubov.“

P. Aldino: „Pokiaľ ide o dobré duše, čo víťazia nad pokušeniami - povedz mi, ktoré veci najviac nenávidíš a najviac sa ich bojíš?“

Melid: „Dvoch vecí: - prvá je modlitba, druhá je zasa vyhýbanie sa zlým príležitostiam.“

P. Aldino: „Prečo sa bojíš modlitby?“

Melid: „Ona je prvým krokom k Bohu, prítahuje jeho milosti a ťažko môžem zlákať niekoho, kto sa mnoho a vytrvalo modlí. Všetci, čo sú teraz v zatratení, v živote sa nemodlili alebo sa modlili málo a viac-menej zle. Zvlášť nenávidím modlitbu k onej žene (P. Mária), ktorej meno my démoni nikdy nevyslovujeme.“

Druhú vec, ktorú nenávidím je útek pred zlými príležitosťami. Moji otroci sexu nielenže neutekajú pred zlými príležitosťami, ale dychtivo ich vyhľadávajú.“

P. A. Maltes

(Převzato z Mariánských zvonů č.5/96)

Bůh čeká ...

Nekonečné Boží milosrdenství, které nám stále pomáhá, neopouští nás a jde nám samo vstříc.

Zázrak, tak bychom mohli nazvat svědectví, které se uskutečnilo 21. září r. 1966.

Asi před 40 lety jsem se v zaměstnání seznámila s jistou paní. Byla to velice hodná žena, ale bez víry. Jakákoliv zmínka o Bohu ji nechávala lhostejnou. Roky ubíhaly a její dcera s vnučkou se po roce 1989 začaly o víru zajímat. Jejich zájem probudila jedna křesťanská rodina, která žila opravdovým křesťanským životem, s velkou důvěrou v Boha. Vnučka přijala svátost křtu a obě potom 1. svatě přijímání a svátost biřmování. Dnes žijí obě plně křesťanským životem. Jejich maminka a babička s tím nesouhlasila a ještě více víře nepřála. Hlavním důvodem byla její stále rostoucí samota, když ony chodily na mši svatou a začaly zpívat v chrámovém sboru.

O prázdninách však tato paní byla postižena mozkovou mrtvicí. Po kratším léčení se částečně uzdravila. Začaly jsme uvažovat, jak její duši připravit na setkání s Pánem. Návštěvu kněze radikálně odmítla. Pro její odpor s ní ani nebylo možné začít žádný duchovní rozhovor. Vzpomněla jsem si na Korunku k Božímu milosr-

denství a začala jsem se jí za ni modlit. Při jedné návštěvě jsem se jí zmínila o přijetí svátosti nemocných. Ona poslouchala, ale po mém odchodu zase tvrdě odmítala.

Zakrátko nato mi v sobotu ráno její dcera volala, že se mamince přitížilo a že začíná být pomatená. Domluvily jsme se, že se budeme modlit korunku k Božímu milosrdenství. Co prý se s ní potom dělo, jakým způsobem řádila ve své pomatenosti bylo přímo ďábelské. Pan farář slíbil, že přijde odpoledne a my jsme se modlily. O půl čtvrté odpoledne zazvonil a přímo se představil: „Já jsem Váš pan farář.“ A tu se stalo něco neočekávaného. Pomatenost zmizela a tato paní ho přijala s úsměvem. Přijala svátosti smíření, sv. přijímání i svátost nemocných. Potom ji odvezli do nemocnice. Když jsme ji v neděli navštívily, přijala nás s úsměvem. Při odchodu nás paní M. vzala za ruce a poděkovala nám za návštěvu, pomodlily jsme se a odešly. Její dcera dala za ni sloužit v pondělí ráno mši svatou. Zároveň v tuto ranní hodinu si ji Pán k sobě povolal.

V neděli, před jejím odchodem na věčnost, bylo čteno evangelium o dělnících na vinici, o tom, že odměnění byli i ti, kteří byli najati kolem páté hodiny odpolední, stejně jako ti, které hospodář najal hned ráno.

Marie

Kněží ve vojenském mundúru

Udělalí jsme za minulostí tlustou čáru a tím jsme pohřbili povzbudivá svědectví víry. Často tápáme v přítomnosti, bojíme se budoucnosti, ale kdo prožil s Kristem těžké doby, uchová si pokoj a důvěru v každé situaci. O kněžích, kteří byli režimem vyhnáni ze svých farností a povoláni do armády k PTP (Pomocný Technický Prapor), se mnoho neví. Nebyla to jen legrace, jak to popisuje kniha a film „Černí baroni“. Chci na pokračování vyprávět o naší službě u PTP, jak jsem ji prožíval se spolubratry.

Prvního prosince roku 1951 jsme po celonoční jízdě v narvaném vlaku přijeli do konečné stanice, odkud nás autobusy svázely do města Libava. Úřad pro věci církevní, po dohodě s ministrem národní obrany p. Čepičkou, určil nám, nepohodlným kněžím, nové působiště ve vojenském prostoru, uzavřeném šraňky a hlídaném ozbrojenou stráží. Katolických kněží bylo přes sedmdesát. Aby v nás zlomili odpor, honili nás v mrazivém prosinci na cvičák, do polí za město. Museli jsme vybetonovanou plochu vyčistit od sněhu a potom nás drežírovali čtyři poddůstojníci, kteří si před námi hráli na generály. Od osmi ráno do půl dvanácté s krátkými přestávkami zněly povely, které nás měly naštvat svou nesmyslností a možná dohnat ke vzpouře. Ale my klidně, hodinu za hodinou dupali do betonu a pochodovali, dělali různé obrátky a cvičili se v trpělivosti a mlčení.

Adventní čas jsme prožívali netradičně. Neseděli jsme doma ve zpovědnicích a netěšili jsme se s farníky na slavnosti Narození Páně. Denně bylo politické školení, potom pochody na cvičáku a vyhazování sněhu na náměstí, takže jsme

večer stěží mohli dokončit kněžské denní modlitby.

Náš politický poručík K. rozhodl, že nám znemožní účast na půlnoční mši v kostele na náměstí. Dali jsme hlavy dohromady a uvažovali jsme, jak toho fanatika oklamat. Pomohl nám místní obchodník se smíšeným zbožím, pan Fajdl, zlatý člověk, který nás v krámě oslovoval: „Tak co si račte přát, důstojnosti?“ Jemu jsme se svěřili a on nám slíbil, že o tom považuje. Druhý den řekl, ať si půlnoční mši připravíme, že určitě nebudou překážky. Opravdu nebyly. Na věži se vyzvánělo, obyvatelé města -civilové, proudili do chrámu a my s nimi. Přijel kněz, tuším z Domašína, kolegové mu ministrovali, chrámem zněly vánoční písně a mnohým z nás stály v očích slzy.

foto: -lg-

A kde byl pan politický poručík K.? Pan Fajdl, náš spojenec, ho pozval na štědrou večeři, hostil ho vybranými delikatesami a vzácnými likéry tak vydatně, že pan oficír nebyl schopen rozpoznat, kolik je hodin a tím zmeškal půlnoční. Prostě u bohaté tabule usnul. Místo, aby střežil vchod do kostela a nepustil tam nikoho z našinců, blaženě spal ve vyhřátém salónu svého hostitele.

Co říci na závěr? Věrným Pán vždy nějakým způsobem pomůže z nesnází. V našem případě k tomu použil bodrého Moravana, obchodníka se smíšeným zbožím.

Jaroslav Olšava

V sousedním Polsku se stala loni a letos bestsellerem kniha autora Marka Czachorowského „Imperialismu sexu“. Autor označuje současný pansexualismus za ideologii podobnou totalitním ideologiím nacismu a komunismu. Stejně jako tyto dva zhoubné systémy pokouší se i onen novověký imperialismus agresivně uchvátit masmédiá a školní

d) Sexualitu nutno uvolnit od manželství... Protože rozhodující je rozkoš, nelze sexualitu svazovat manželstvím. Když druhá strana nespokojuje naše sexuální chtíče a touhy, je třeba manželství rozvést. Potřebu sexuální rozkoše je nutno uspokojit hned, když se dostaví, proto nelze čekat až do manželství nebo si činit násilí s manželskou věrností.

IMPERIALISMUS SEXU

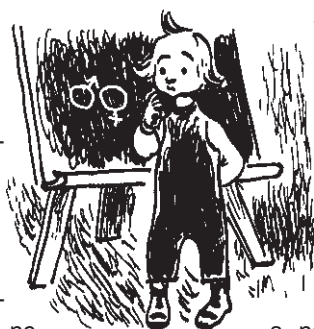
výchovu. Velká média na Západě už zpracovávají nějakou dobu veřejné mínění v duchu tohoto imperialismu, teď ještě zbývá proniknout do škol. O to se imperialismus sexu pokouší systematickým tlakem na zavedení povinné sexuální výchovy už od nejútlejšího věku.

Czachorowski odhaluje společné prvky, které se vyskytují ve všech osnovách sexuální výchovy bez ohledu na jednotlivé státy. Jsou to:

a) Sexualita mimo pravdu... Lidská sexualita má být zformována ne na základě nějaké konkrétní pravdy o člověku, o smyslu jeho existence, ale podle lidských choutek a pudů. Čeho se komu zachce, to ať realizuje. Pravda není důležitá, jde o to, jak uskutečnit své chtíče.

b) Sexualita leží mimo dobro a zlo... Tato vize zcela odsouvá stranou morální hledisko. Všechno, co přináší člověku rozkoš, je stejně dobré.

c) Sexualitu je třeba oddělit od lásky... Druhá osoba je pro mne na prvním místě předmětem rozkoše a potom teprve vším ostatním. Její cena spočívá v tom, jakou míru rozkoše mi poskytuje.

Tato filozofie je společná všem snahám po zavádění sexuální výchovy do škol. Czachorowski poukazuje na to, že za tím stojí světový „sex byznys“, obrovský nadnárodní průmyslový komplex, jehož aktéři bohatnou z výroby antikoncepčních prostředků a provozování potratových klinik. Pouze a jedině jejich ekonomické zájmy stojí za propagací tzv. sexuální svobody, nikoli starost a péče o člověka. Vliv sexbyznysu je gigantický. Má svá chapadla ve Světové bance, grémiích OSN apod. Bezprostředně je jím řízena mezinárodní organizace plánovaného rodičovství IPPF.

Závěr? Nebuďme jako katolíci naivní a nedomnívejme se, že se tady dá něco „uhrát“ a prosadit takovou sexuální výchovu, která bude přijatelná i pro nás. Jediná výchova v tomto směru, kterou můžeme podpořit je ta, která požaduje sex pouze v manželství. Všechno, co jiné jest, od ďábla jest. Proto využijme svého zákonného práva a stěžujme si vždy, když naše děti uslyší od učitele propagaci jiné zásady. Demokracie, která by nezaručovala právo křesťanů vychovávat své děti podle Evangelia a nauky Církve, by nebyla žádnou demokracií. To, co prosazuje novověký imperialismus sexu, je novou totalitou, již je nutno se kategoricky a rozhodně bránit.

Milé děti, *Strášák*

jednou malý stehlík byl postřelen. Kulka zasáhla křídélko a proto nemohl létat. Určitou dobu se živil tím, co našel na zemi, ale brzy nastala zima.

Jednoho mrazivého rána, když hledal potravu, narazil na strašáka. Byl to velice elegantní pán. Byl proslulý velkým přátelstvím k strakám, vránám a jiným ptákům.

Jeho slaměné tělo bylo oděno starým svátečním sakem, hlava byla z veliké pomerančové dýně, zuby ze zrníček kukuřice, nos z mrkve a oči - to byly dva ořechy.

„Co se ti to stalo, stehlíku?“

Zeptal se strašák jako vždy velice zdvořile.

„Nic dobrého,“ povzdechl si stehlík. „Je mi hrozná zima a nemám se kam schovat, a to už nemluvím o jídle. Cítím, že do jara už navydřím.“

„Nestarej se. Schovej se do mého kabátu. Sláma je suchá a teplá.“

Tímto způsobem, díky slaměnému srdci strašáka, stehlík opět našel svůj dům. Ale pořád ještě nebyl dořešen problém jídla. Stále hůře se dalo něco najít k obživě. Jednoho dne, když všechno bylo důkladně pokryto zmrzlou jinovatkou, strašák sladce

promluvil k svému příteli:

„Stehlíku, nemáš chuť na mé zuby?“

Jsou z chutných zrníček kukuřice.“

„Ale v tom případě bys zůstal bez zubů.“

„Nevadí, alespoň si všichni budou myslet, že jsem velice moudrý jako stařec.“

Strašák zůstal kolozubý, ale byl šťastný,

že mohl svému malému příteli zachránit život. Strašák se na něj usmíval teď už jen svýma ořechovými očima.

Po několika dnech přišla řada na mrkvový nos.

„Jen si dej, ani nevíš kolik má v sobě vitamínů,“ mluvil k stehlíkovi strašák.

Netrvalo dlouho a stejný osud potkal strašákovy ořechové oči.

„Netrap se, můj milý stehlíku, nahradíš mi je svým krásným vyprávěním,“ řekl strašák.

Nakonec strašák obětoval stehlíkovi i svoji dýňovou hlavu.

Je pravda, že když nastalo jaro, z našeho strašáka už skoro nic nezbylo, ale stehlík mohl přežít, uzdravit se a nabrat sil, aby se mohl vznést do nebe.

„Když jedlí, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte a jezte. To je mé tělo.“ (Mt 26,26)

Bruno Ferrero
Volný překlad redakce

Chvála Kristu a Marii!

Chci se stát členem Rytířstva Neposkvrněné! Víím, že naše nebeská Maminka má velkou úlohu na záchraně lidstva. Její mateřská láska je tak velká, že ji nemůžeme ani domyslet, ani docenit. Vždy nás stále znovu vyzývá, dokonce prosí, Ona nás, abychom se obrátili, polepšili, abychom už konečně začali brát Boha vážně a nežili tak, jakoby neexistovali.

Vím, že v dnešní době i v blízké budoucnosti je Její ochrana opravdovou zárukou, abychom nezbloudili na cestu vedoucí do záhuby.

Panna Maria mne mocně chrání a už víckrát zapůsobila v mém životě. Zasvětil jsem se Ji modlitbou (*viz str. 23, pozn. redakce*).

Věřím, že přes mou slabost a chyby mne bude Neposkvrněná dál chránit a povede můj život tak, jak bude chtít. Kéž ovlivňuje moje jednání a rozhodování, abych vždy šířil Její slávu a dával dobrý příklad o Kristu a Církvi. Kéž chrání všechny mé příbuzné a přátele a všechny nás bezpečně dovede do Nebeského království.

Přijetí do Rytířstva Neposkvrněné bude Jejím dalším velikým darem, který dostávám.

Děkuji.

Roman

Milí čtenáři a rytíři Neposkvrněné, s důvěrou se na Vás obracím s prosbou o modlitbu za mého kamaráda Martina a jeho rodinu. Martin je tělesně postižený, pohybuje se na invalidním vozíku. Díky Bohu jsem ho mohl jít několikrát navštívit. Netroufám si hod-

notit, jak snáší svoje utrpení, žije odloučeně od manželky.

Moc Vám děkuji

Miloš

Po přečtení Immaculaty 1/97, článku „Vzpomínky na vojnu“ od vojína Emila, i mne tento článek vyburcoval ke vzpomínkám.

Na vojnu jsem narukoval v září r. 1982, jako 21 letý mladý kluk, plný obav, jaké ty 2 roky budou. Narukoval jsem do Berouna u Prahy. Zvyknout si na vojenský dril a nesmyslnosti spojené s válkou nebylo věru lehké. Musíme si uvědomit, že v dobách hluboké totality a zvláště na vojně se přiznávat k víře, bylo obzvlášť nebezpečné a riskantní. Na vojně jsem zažil mnoho zlého a obzvlášť, když se nadřazení dozvěděli, že jsem věřící.

Co procházelo jiným, neprošlo mně. Damoklův meč v podobě basy visel nade mnou každý den. Díky Pánu a Panně Marii jsem ty dva roky přežil bez pohromy. Na vojně jsem také zažil i velmi veselé příhody, na které vzpomínám dodnes. Abych mohl nějak duchovně přežít, vytvořil jsem s přáteli i ze Slovenska takový tajný duchovní kroužek, kde jsme se modlili, zpívali a probírali duchovní četbu. Velkou posilou pro věřící vojáky v Berouně byl duchovní správce na Tetíně, otec Karel Dvorský, kterému i dnes za všechny vojáky děkuji. Otec Karel nám vytvářel perfektní zázemí, abychom mohli pookřát z toho zeleného komunistického blázince. Měli jsme jej velmi rádi. Snažili jsme se mu také pomáhat, poněvadž žil se svou sestrou na faře sám. Otec Karel byl velmi dobrý hudebník. V Berouně pak pro nás byla oporou rodina Palkoskových. Pan Palkoska v berounském kostele dělal varhaníka a jeho syn Pavel rovněž sloužil v Berouně na vojně. Díky němu jsme se seznámili s věřícími z okolí Berouna.

V druhém roce vojny k nám přišel P. Jozef Vlasák z Nového Města nad Váhom. Je nutno dodat, že ze Slovenska chodili kněží na vojnu až po vysvěcení.

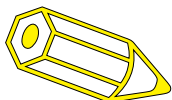
Otec Jozef se po měsíci přijímače dostal na funkci praporního písaře. Za rady a duchovní služby jsem otci Jozefovi dodnes vděčný. Otce Jozefa si vážili všichni, včetně vojáků z povolání. Vzpomínám si, že otec Jozef, když řekl, že půjdeme krmít do kanceláře rybičky, věděli jsme, o co jde. Šlo o tajně slouženou mši svatou, anebo o sv. zpověď. Nesmělo nás být v kanceláři hodně, abychom se neprozradili.

Takže po 13 letech, když člověk s odstupem času vzpomíná, tak se kolikrát diví, že všechno vydržel ve zdraví, díky Pánu a jeho Matce Panně Marii. Všemohoucí poslal člověku na pomoc do cesty hodně dobrých přátel, jak na vojně, tak i v rodné farnosti. Jsem všem, kteří se mnou žili 2 roky v bolševickém zeleném blázinci vděčný a také i těm, kteří svými dopisy, návštěvami a hlavně modlitbami na mě pamatovali.

Říkám si, o co to dnes ti budoucí vojáci mají lehčí. Prosím i věřící, kteří žijí v blízkosti jakéhokoliv útvaru, aby byli mladým věřícím vojínům na blízku a pomohli jim překonat ten rok odloučení od domova.

A vám, mladí přátelé na vojně, radím, nezapírejte svou víru, snažte se podle svých možností pečovat o svou duši, navštivte místního duchovního a zařadte se přechodně do života farnosti. Mnozí z vás máte možná kněze i v útvaru. Važte si toho. Vytrvejte. Dnes se již nemusíte obávat perzekuce kvůli víře. Snad ty posměšky, ale to nás nemůže od Krista odradit. Snažte se i na vojně žít křesťanským životem, buďte světlem pro druhé.

J. Kozel, Čeladná

Poděkování

Když mi bylo 20 roků, zemřela mi maminka a já se víc obrátila k Boží Matičce. Vdala jsem se. Měla jsem věřícího a hodného manžela. Porodila jsem syna a 2 dcery, které jsem zasvětila Panně Marii. Když mi bylo 41 let, náhle mi zemřel manžel. Zůstala jsem v obchodě.

S pomocí Boží a Panny Marie jsem dětem pomohla na vlastní nohy. Dnes už jsem v důchodu. Žiji se synem. Je šťastně ženatý, dcery šťastně vdané. Mám 7 vnuků, 4 pravnučky, všichni jsou pokřtěni. Měli církevní sňatky. Byly i těžkosti, nemoci. Když je všechny vidím v kostele u sv. přijímání - tolik milostí. Jsem šťastná.

Díky Ježíši a Panně Marii za pomoc.

Lydie

Maminka nám zemřela, když jsem měla 9 roků. V 38 letech zanechala po sobě 6 dětí. Otec se znovu oženil a nám přibyli do rodiny další 3 sourozenci. Rodiče nás nemohli všechny uživit a tak, když mi bylo 14 let, odjela jsem daleko za prací. Těžce jsem pracovala a postupně upadala ve víře. Vzala jsem si za manžela sice katolíka, ale nežili jsme v posvěceném manželství. Narodili se nám dvě děti, ale naše manželství za necelé 3 roky ztroskotalo. Odjela jsem se svými syny (jeden měl 26 měsíců, druhý 10) na Moravu do Rýmařova. Našla jsem tam dobré lidi, kteří mě ubytovali. Jelikož naše sociální situace byla špatná, děti byly podvyživené, onemocněly a musely do nemocnice. Pan primář mi nabídnul, abych dala své děti na přechodnou dobu do dětského domova. Tehdy, i když jsem si nikdy nevzpomněla na chrám Boží, jsem prosila Pannu Marii, aby vzala mé děti pod svou ochranu. Po půl roce jsem, za pomocí svých přátel ze zaměstnání, získala tří poko-

joyvý byt a děti se mohly ke mně vrátit. Pak jsem se podruhé vdala a narodily se nám další dvě děti.

Ve svém životě jsem na Boha úplně zapoměla a žila jsem velice hříšně. Jen dobrý Bůh ví, proč mi dává tolik milostí. Po smrti mé sestry, která mě napomínala za špatný život, se mne její syn - kněz, zeptal, jestli mám už posvěcené manželství a poradil mi, jak to mám udělat. Odjela jsem domů a na vše zapoměla.

Až jednou v neděli, místo k televizi, jsem zamířila do ložnice, kde jsem měla starou modlitební knížku. Otevřela jsem ji na straně, kde byla celá mše svatá a začala číst. Když jsem došla k místu proměnění, začala jsem strašně plakat. Až teprve nyní jsem si uvědomila, že vroucně prosím nebeského Otce o milost, abych měla posvěcené manželství, abych mohla jít po 42 letech ke svatě zpovědi a ke svatému přijímání. Tuto milost jsem obdržela na Velký pátek L.P. 1991. Jsem za to Bohu velmi vděčná.

Veřejně děkuji Pánu Bohu a Panně Marii za udělené milosti a za pomoc všem dobrodincům, kteří mi pomohli překonat všechny obtíže života.

Také děkuji Bohu za ochranu mých dětí, které už ukončily školy a založily vlastní rodiny. Dnes již máme 8 vnoučat a deváté čekáme.

Magdaléna

Naše milá Matičko,

děkuji Ti za Tvé milosti a pomoc, kterou cítím. Děkuji Ti za vyslyšení mé prosby o uzdravení. Nyní jsem již zdravá. Prosím Tě však za uzdravení mé 11 leté vnučky Lucinky, která se léčí na selhání imunity.

Panno Maria, pros za nás hříšné, kteří se k Tobě utíkáme!

Vděčná čitelka Neposkvrněné Matky Boží.

Jiřina

Naší malé dcerce byla ve dvou letech operována očička (šilhavost). Strávila jsem hodně času s růžencem v rukou a prosila Pannu Marii o hladký průběh této operace a o dobrý výsledek.

Chci z celého srdce poděkovat naší milované Nebeské mamince za vyslyšení mých prosb. Děkuji Maminko.

Katka

Chtěla bych poděkovat naší Nebeské Matičce Panně Marii za její přímluvu, pomoc a ochranu.

Jsem velice šťastná a vděčná, že jsem se mohla zúčastnit poutního zájezdu do Fatimy a poté do Medžugorje, neboť zdravotní stav mi to nedovoloval. Měla jsem srdeční infarkt a pan doktor mi po dalším vyšetření řekl, že můj zdravotní stav je špatný, a proto se nemohu v žádném případě zúčastnit této dlouhé a pro mě náročné cesty. Vše jsem svěřila do rukou Panny Marie Bolestné.

Za 14 dní jsem znovu přišla na kontrolu a k údivu nejen mému, ale i pana doktora, se můj zdravotní stav natolik zlepšil, že pan doktor prohlásil, že mě s čistým svědomím na tento zájezd pouští.

Děkuji za tu milost, že jsem mohla jet a ve zdraví absolvovat všechna tato poutní místa.

Ve svém životě vděčím Pánu Ježíši a Jeho Neposkvrněné Matičce Panně Marii za mnohé. Děkuji za všechna dobrodíní, která mi neustále prokazují.

Libuše

Stalo se to před deseti léty před vánocemi. Můj sedmiměsíční syn dostal salmonelozu. S vysokými teplotami a strašným průjemem ho manžel odvezl do nemocnoce. Tam nastaly ještě další komplikace: zápal plic a oboustranný zánět středoušní. Byla jsem z toho úplně na zhroucení. Tenkrát mi řekla moje máma: „Děvče, ty jsi nebyla už dlouho u zpovědi. Běž, smíř se s Bohem a modli se růžencem.“

Udělala jsem všechno tak jak mi to maminka poradila. Když jsem byla v kostele na mši svaté, se slzami v očích jsem prosila Pannu Marii, aby mi vrátila chlapečka na můj klín. Na druhý den jsem volala do nemocnice, abych zjistila zdravotní stav svého synka, a lékař mi k mému úžasu povídá: „Váš chlapec byl v tak vážném stavu, že jsme pomýšleli na převoz

na specializované pracoviště do Brna, ale náhle se jeho stav výrazně zlepšil, horečky ustoupily, přestal průjmem a právě teď si pase koníčky v postýlce.“ Byla jsem nesmírně šťastná.

Maria díky.

V. P.
Uherský Brod

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

• Jan Pavel II. v České republice.

V dubnu od pátku 25. do neděle 27. očekáváme návštěvu Svatého otce v naší vlasti. V pátek po příjezdu se papež setká s našimi biskupy. Na sobotu dopoledne je naplánováno setkání s mládeží, jež se bude konat na Velkém náměstí v Hradci Králové, odpoledne se papež setká s naším prezidentem a navštíví břevnovský klášter. Vrcholem papežské návštěvy a zároveň Svatovojtěšského milénia bude mše sv. sloužená v neděli dopoledne na Letenské pláni v Praze. Odpoledne v ekumenické modlitbě se Svatý otec spojí s křesťany jiných vyznání.

Jedná se o již třetí papežovu cestu do naší země. Děkujeme Svatému otci za jeho návštěvu a modlíme se za jeho úmysly.

• Papež Jan Pavel II. v průběhu svého 18. letého pontifikátu prohlásil 754 osob za blahoslavené a 276 za svaté při 94 beatifikačních a 31 kanonizačních mších svatých. Těmto událostem předcházely obvyklé kanonizační procesy.

RN 1/97

• Mariánská úcta sblízuje církve.

Ke konci loňského roku proběhl v polské Čenstochové XII. Mezinárodní mariologický kongres. Pozdravné poselství mu zaslal sám Sv. Otec Jan Pavel II. Účastnili se ho nejen katolíci, ale i zástupci mnoha církví, v nichž je úcta Panně Marii prokazována. Známý francouzský mariolog a specialista na mariánská zjevení René Laurentin upozornil, že marián-

ská úcta je základním pojítkem katolíků s pravoslavnými a ekumenický dialog musí vzejít z této báze.

Kromě pravoslavných se hlásili k mariánské úctě všechny tzv. předchalcedonské církve, jež vznikly odtržením od Říma už v 5. století: koptická, arménská aj. Bylo konstatováno, že mariánská zbožnost věřících těchto církví je příslovečná. Mariánská úcta je rovněž živá i u anglikánské církve. Po krátké době jejího určitého oslabení v důsledku racionalistických teologických názorů, které vyústily až ke schválení kněžského svěcení pro ženy, prožívá dnes mariánský kult u anglikánů svůj nový rozkvět, neboť věřící lid nikdy nepřestal Pannu Marii ctít a modlit se k ní.

Dle pramenů R. Malý

• Arcikníže Habsburk - Lorraine, předseda Nadace kardinála Mindszente, přivezl do Říma dokumentaci diecézního procesu ohledně beatifikace kardinála Josefa Mindszente (1892-1975), předsedy maďarské biskupské konference, který byl vězněn jak fašisty, tak i komunisty. Akta čítají na 3700 stran.

La Croix 8.11.96

• 15. září minulého roku si více než 100 tis. katolíků připomenulo na olympijském stadionu v Soulu památku sv. Ondřeje Kima, prvního korejského kněze a jeho osmi druhů, laiků, kteří byli umučeni před stopadesáti lety (18.9.1846). Setkání trvalo šest hodin. Účastníci se písemně zavázali k polepšení svého života. Tak například přes 60 tis. slíbilo darovat

ryži pro hnutí „Jedno srdce, jedno tělo“, skoro 27 tis. vyjádřilo odhodlání darovat krev nebo vnitřní orgány a 19 125 osob se rozhodlo adoptovat dítě anebo být jeho kmotrem.

Fides 23.10.96

● Interrupční zákon schválený 24.10. minulého roku v polském Sejmu předpokládá mezi jiným povinnou sexuální výchovu ve školách. Zpráva Polské federace hnutí bránících život zjišťuje, že toto školení přinese mnoho negativních následků: psychologických, společenských a právních. Ze zkušenosti států, ve kterých už je sexuální výchova ve školách zavedena, vyplývá, že se přičiňuje o nárůst patologických forem sexuálního chování, o nárůst násilností, alkoholismu, zločinnosti, je příznivá pro neurozy a deprese, zvětšuje počet interrupcí a rozvodů, snižuje autoritu k rodičům a úctu k lidskému životu a lidskému tělu.

Slovo 15.11.9

● Kulturní přehled „La Nuova Europa“, připomínající Evropě její křesťanské kořeny, v čísle 1/96 komentuje kromě jiného politické změny ve východní Evropě. „Velká část republik bývalého SSSR,“ píše, „raději spolupracuje s ex-přáteli. Pro nejbližší budoucnost předvídá další postup levice nezřídka srdečně sešvagřen s pravicí, jako v Rusku, někdy s extrémní pravicí, jako v Bělorusku. Po pádu komunismu, po pochopitelné době sedimentace, se nyní začíná doba postkomunistická, řízena ex-komunisty. Není o čem pochybovat: komunismus, který se snaží všechno vysvětlit vědecky a zajistit rozvoj historie ke „světlym vrcholům“ bohaté společnosti, zbankrotoval. Komunisté ztratili komunistickou víru..., ale zůstává marxistická kulturní živná půda, která je stejně tak dvojznačná, jako zhoubná. Jistý hodnotář Pravoslavné církve nás ujistil: kurzy „vědeckého ateismu“, kdysi povinné pro každého učitele, jsou nyní nahrazeny kurzy o „historii náboženství“. Avšak vyučující jsou ti stejní: z „bojujících“ ateistů se zrodili ateisté „demokratičtí“. Výsledkem je pak nihilistický skepticismus s marxistickým základem.

Znovuzrození komunismu zabrání především ex-komunisté, kteří se dnes jednohlasně považují za demokraty. Více než jejich slova nás o tom ujišťují jejich zájmy. Ex-nomenklatura pochopila, že takto vydělává více...“

5 let perestrojky, jak pozoruje Solženicin, posloužilo aparátu strany k zajištění v byrokracii a v obchodě výhodných pozicí. Kultura ex-komunistů „se stává stále nebezpečnější, protože když už neexistuje závazný vzor, je připravena na každý kompromis, jen aby byl zajištěn vlastní zisk“. „Takže ve jménu něčeho nového starý režim oblečený do nového kabátu demokracie je znova povýšen.“ „La Nuova Europa“ končí svůj článek varováním Solženicina: „Když vkládáme přílišné naděje do politicko-společenských změn, jsme nakonec obráni o to, co bylo pro nás nejcennější.“

● Ve dnech 28.6 - 2.7.1997 se na Cvilině - poutním místě u Krnova - uskuteční 1. FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE. Zveme všechny mladé k prožití dnů modlitby, radosti a reflexe se svatým Františkem a svatou Klárou.

Ti, kteří se rozhodnou prožít s námi toto společenství, ať se závazně přihlásí do 31. května na adresu: o. Kryštof Skibiński, Konvent minoritů, Minoritská 1, 602 00 Brno. Na obálku připište FSM.

Zájemcům budou zaslány podrobnější informace.

bratři minorité

*Chceš-li být dokonalý,
jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým,
a budeš mít poklad v nebi.
Pak přijď a následuj mě!*
(Mt 19,16)

Milý Bratře!

Cítíš ve svém srdci Boží pozvání k dokonalejšímu životu
podle evangelijních rad a chceš na ně odpovědět,
napodobující sv. Františka z Assisi
a velikého ctitele Neposkvrněné Panny Marie
sv. Maxmiliána Kolbeho?

Nabízíme Ti možnost realizace
Tvých ideálů v minoritském řádu.

Chceš-li získat podrobnější informace o našem způsobu života, napiš na adresu:
o. Kryštof Skibiňski
Minoritská 1, 602 00 BRNO

Aleluja!

***Živ bud'
nad smrti
slavný Vítěz...***